

Personajele

IRINA PREDUȚ — 20 de ani
 PETRIA ROTARU — 50 de ani
 POPONETE — 55 de ani
 TIVRIȘ — 55 de ani
 ȘTEFAN BOGDĂNESCU — 30 de ani
 LIZICA VRABIE — 28 de ani
 CATRINA PĂPĂLĂU — 60 de ani
 STAN ROTARU — 60 de ani
 (soțul Petriei)

PARTEA I

Păcăleala

Comedie
 în două părți
 de
 Gheorghe Vlad

IRINA PREDUȚ (*apare din partea stângă a scenei. Este îmbrăcată modest, duce un geamantan nu prea mare, la fel de modest. Glasul i se aude încă din culise, adresându-se cuiva anume sau, poate, nimănui*): Și, ce credeți? C-am să mor? Uite că n-am să mor. N-ai voie nici să mori, fără hîrtie la mină, darmite eu, care am repartiție în muncă, cu ștampilă și semnături. (*Intrînd în scenă, cu capul întors spre culise, în timp ce, din Arcapta, apare Petria Rotaru, fără ea, la început, să fie observată.*) Și măcar de-ați fi o unitate mai acătării, dar degeaba țineți nasul pe sus, că nu sînteți; categoric, nu sînteți, așa să știți: adio, și n-am cuvințe! (*Vrea să iasă, mai să se ciocnească de Petria.*) Pardon, scuzați.

PETRIA (*zîmbind*): Încă, te scuza; da' la cine te rățoiești, fetico?

IRINA (*tot pe furie*): La niște capete pătrate; aștia, și-n anul două mii au să-și calculeze prostia tot cu abacul; nu care cumva să-și prindă degetele în aparate moderne...

PETRIA (*ride*): Nici nu s-ar crede că ai o limbă care face cît un pogan de urzici...

IRINA: De-ați fi în locul meu, la fel ați avea-o și dumneavoastră.

PETRIA: Am avut-o și eu; de la o vreme, mi-a mai trecut. Cine te-a supărat?

IRINA: Tovarășul Fistic; Haralambie Fistic — brigadier cu zootehnia, înghiiți-l-ar

un taur, în chip de furaj concentrat...
PETRIA : Dacă-i faci o astfel de urare, înseamnă că e grav ; nu vrei să mergem să stăm puțin de vorbă ?

IRINA : Regret, însă n-am timp ; mă reped la gară ; am de gând să le trițesc celor de la județ un târâhoi, de să le meargă fulgii ; de ce repartizează oameni calificați acolo unde nu li se simte nevoia ?

PETRIA : De unde știi că nu li se simte nevoia ?

IRINA : Păi, nu vă spusei că-mi dădura papucii ? Credeți că eu am să pierd ? Da' de unde ! Dumnealor au să fie-n pierdere. Am fost șefă de promoție la liceul agroindustrial. (Apăsînd.) Șefă de promoție ; și am ceva aici. (Își ciocănește fruntea.) Ș-am venit încoace cu un entuziasm, tovarășă, iertați-mă că nu vă cunosc numele, cu un entuziasm, că mă și vedeam cum o să umplu lacul de acumulare de sus, de la Lotru, numai cu laptele produs la ceapeul de aici. (Îlînge.) Ș-acum, s-aleasă praful și de vise, și de entuziasm ; că, dacă mi se mai întîmplă de vreo două-trei ori la fel, mă mărit și mă pui pe turnat copii, că ș-asta e sarcină patriotică... La revedere ! Mă duc să-i prind pe tovarășii de la județ. (Vrea să iasă.)

PETRIA : Stai nițel ! Pînă la tren mai sînt vreo două ceasuri ; hai la mine, în birou, să mai discutăm.

IRINA : Ce să discutăm, tovarășă, mă iertați că nu vă cunosc numele ; sînt sătulă de vorbe, pîn-aici. (Arată sub bărbie.) Că, și la școală, ni se-nfățișa un viitor... (O privește cu atenție.) Nu cumva sînteți Petria Rotaru, președinta cooperativei ? !

PETRIA : Sint.

IRINA : Vai, ce bine-mi pare ! Pe mine mă cheamă Irina Preduț. (Li întinde mîna.) Ați fost la un curs de perfecționare, după cite mi s-a spus.

PETRIA : Am fost și, precum vezi, mă-n-torsei.

IRINA : Vai, ce bine-mi pare că vă cunosc ! Vedeți ce-nseamnă ghinion ? Dacă nu intervenea reciclarea, poate că soarta mea altfel ar fi arătat.

PETRIA : Cum cum ?

IRINA : Păi, cum așa cum ai porni-o cu dreptul ; or, eu am început-o de parcă amîndouă picioarele mi-ar fi fost de stîngul...

PETRIA (zîmbînd) : Nu știu cită carte v-au învățat, pe-aceolo, pe la școală, că de turuit din gură... (O ia de braț, se îndreaptă amîndouă către ieșire.)

IRINA : A fi un bun organizator al procesului de producție, este absolut necesar să turui, pardon, să...

PETRIA (îi taie vorba) : Bine, bine, ajunge, că-mi făcuși capul calendar...

(Se ridică cortina. Decorul va fi fără schimbare. În partea stîngă se află camera îngrijii-

torilor de animale, situată la capătul unui grajd de vite. Din cameră, o ușă dă spre grajd, iar alia, afară. În interiorul camerei se văd : o dormeză, o măsuță cu un scaundouă, cîteva bidoane pentru lapte ; pe un cuier, cîteva halate nu prea albe etc. În partea dreaptă a scenei se află biroul președintei, mobilat cu strictul necesar ; masă de lucru, scaune, telefon, cîteva grafice pe pereți. O fereastră va da spre ulița principală. La ușa de intrare, cîteva trepte. Atît camera îngrijitorilor cit și biroul președintei să fie luate în sechiune. Trecerea personajelor de la grajdul de vite la birou se va face prin fundul scenei și după un anume timp, pentru a se marca o distanță oarecare între sediul cooperativei și sectorul zootehnic. La ridicarea cortinei, cîteva clipe de tăcere, apoi apar, venind din fundul scenei și ocolind sediul prin dreapta, Poponete și Țivriș. Amîndoi duc cite un maldăr de fin în spinare, din care cauză merg cocoșați, nevăzîndu-ș-se fețele.)

POPONETE (căruia i se aude glasul încă din culise, cîntă, pe bilbiute, cu cuvînte și pe melodii de inspirație proprie) : „Munca noastră-i o comoară / O comoară /, o comoară / Cine nu muncă, să moară / chiar să moară / Hău !”... (Se oprește în dreptul grajdului, lasă greutățile jos, se șterg de nădușeală. Țivriș duce, agățată de gît, o chitară.)

ȚIVRIȘ : Mă, Poponete, e clar că, pe cînd erai în troncă, te-a călcat un elefant pe ureche.

POPONETE (care, pe tot parcursul piesei, va vorbi bilblindu-se, însă nu atît de exagerat încît să nu se înțeleagă ce spune) : Pe ce te bazezi, Țivriș ? !

ȚIVRIȘ : Bă, cînd cînti, și caprele rămîn crucite, că de unde ai tu atît talent...

POPONETE (convîns) : Am. Ș-am cetit în cărți că muzica face munca mai spornică ; chiar, ia să vedem cum stăm... (Scoate din buzunar un minicalculator, apasă pe clape, privește amîndoi cu atenție.)

ȚIVRIȘ : Stăm bine, Poponete ! ! Calculatoru' văz e-arată păcum că duserăm cite cînșpe spinări de fin într-un conac.

POPONETE : Mare lucru, progresu' tehnic ! Nu degeaba te-am tot pisat la cap ; hai, mă, Țivriș, să ne cumpărăm un minicalculator electronic, că vezi bine cum pătrunde tehnica-uaintată pă unde nu te-astepti...

ȚIVRIȘ : Și, uite că pînă la urmă-l luarăm ; e bun, n-am ce zice ; înregistrează la gram și la milimetru ; o să mai aibă curaj Haralambie Fistic să ne dea peste nas păcum că nu dăm randament ?

POPONETE : Cum o să aibă ? Cît o fi el de hain la suflet, cu electronica nu poate ține piept. (Din grajd se aud năgete.) Aoleu ! Iar li se făcu foame ; vacile asta or să ne mănînce și urechile. Du-te

și zi-le zdringă-zdringă, din chitara aia. Tot ești tu cu teoria că și lor te place. Mă și miră eum de te mai răbdă muieră....

ȚIVRIȘ (*cu gîndul ațurea*): Iar se ține Stan de capu' meu, să i-o împrumut.

POPONETE (*interzis*): Ce să-i împrumuți, mă, nevasta ? !

ȚIVRIȘ (*și el interzis*): Ptiu, bătu-te-ar de bleg ce ești... Chitara, bă ! Nu i-o dau în fiecare lună ? Asta, dacă n-ajunge și la TV într-o jumă de an, să nu mai îmi zici mie Țivriș, să-mi zici Cuțu... Hai să le ducem porția ; mă ajuți să pun grămada de fin în spinare ? (*Pentru sine*.) Auzi la el, nevasta ! Ptiu !

POPONETE: Te ajut, te ajut. (*Îl ajută*.) Așa, hopa sus, eu tata.

ȚIVRIȘ (*de sub greutate*): Mersi, Poponete.
POPONETE: Pentru puțin. (*Încercă, la rîndu-i, să-și pună grămada sa în spinare, însă nu izbutește. Cu mirare*) Da' pe mine cine m-ajută, Țivriș ? !

ȚIVRIȘ (*și el mirat*): Chiar ! Bă, că nătăflet mai sînt ! (*Își dă greutatea jos și îl ajută pe Poponete*.)

POPONETE: Mersi, Țivriș !

ȚIVRIȘ: Pentru puțin... (*Se gîndește, se scarpină sub căciulă*.) Acuma, eu cum o rezolv ? !

POPONETE: Poftim ?

ȚIVRIȘ (*enervat*): Zic : eum o rezolv ?

POPONETE (*scoate minicalculatorul din buzunar, îl întinde*): Na-l.

ȚIVRIȘ: Ce să fac eu el ? !

POPONETE: Să-ți găsească soluția optimă : că de-aia ne-a costat și ochii diu cap. (*Se aude mugetul*.) Măiculiță, dacă pică funul de pe la județ și le-aude mugind, am pus-o de mămăligă...

ȚIVRIȘ: Iar au să se spargă oalele-u capul nostru... Ia încercă să m-ajuti după metoda clasică.

POPONETE: Cum ?

ȚIVRIȘ (*scoas din sârîte*): Cu mîna, nărodule !

POPONETE: Care mîna ?

ȚIVRIȘ (*ca mai sus*): Care-o ai liberă.

POPONETE: Ete, ce simplu ! De cînd pe chinuim s-aplicăm metode avansate, parecă ne-a-ntunecat Dumnezeu mințile. (*Se străduiesc amîndoi și, toemai cînd s-a izbutesc, se împiedică și se rostogolesc peste grămăzi. În timp ce-și caută căciulile prin fin*.) Nici așa nu merge.

ȚIVRIȘ (*oștînd*): Cu d-ăi ea tine, n-o să meargă nicidecum ; mai bine rămîneam paznie...

POPONETE: Asta, nu ; fără calificare superioară, nu se mai putea. Ș-așa, zootehnia e la pămînt ; dacă noi n-om ridica-o, cine s-o ridice ? Că, se cer oameni cu cap... (*Caută în fin*.)

ȚIVRIȘ (*se ridică mormăind*): 'T-ar capu-al dracului ! (*Le observă pe Petria și pe Irina intrînd, își viră capul sub maldărul de fin. Amîndurora nu li se vede decît*

spatele, Pe îndunate.) Poponete, țin-te tare, că veni președinta.

POPONETE (*aproape suflat*): De ce, cristoșii ei de treabă, să mă țiu ! Dacă mai stau o țiră, mă-năbuș ; chestia e că nu-l dibui, neam...

PETRIA (*apropiîndu-se*): Aștia, după fason, precis că-s Poponete și Țivriș. N-ar arăta și ei ca oamenii, nici de frică. (*Trăgîndu-i de haine*.) De-aia s-or fi auzind mugetele, de la capul satului ; ajunserăți să mînceați din nutrețul vitelor, sau ce dumnezeu mosmondîți acolo ? !

ȚIVRIȘ (*se ridică, chipurile, surprins*): Aa, ce bucurie să vă revedem ! Va să zică, te-ntorseși ?

POPONETE (*oportunist, tot cu capul în fin*): M-aș bucura și eu, da' momentan nu pot s-o văz, că sînt ocupat...

PETRIA: Poponete, n-auzi ce-ntrebai eu ? Ce scormonești în finul ăla, ca un rîmător ?

POPONETE (*glas infundat*): Pierdui minicalculatoru'...

PETRIA (*interzisă*): Ce pierduși, mă ? !

POPONETE: Minicalculatoru'...

ȚIVRIȘ (*se apleacă spre grămadă*): Bă, nu te juca cu focu' ; cată-l mai bine. (*Explicativ, Petriei*.) Pe cînd erai dusă la instrucțai, ne-am socotit că așa nu mai merge, că musai s-aplicăm progresu'. Or, mai progres ca electronica, momentan, nu e altceva...

PETRIA (*abia se abține să nu ridă, ca și Irina*): Și ?

ȚIVRIȘ: Merge mereu ; nu ne-a tras pe sfoară al lu' Șfirtoacă...

PETRIA: Al lu' Șfirtoacă ? !

ȚIVRIȘ: Păi, de la el l-am cumpărat ; îl luase, că se pornise să-și facă crescătorie de găini, da' i-au murit jumătate din ele de ciuie ; zicea că, fiindcă s-a luat după calculator... Ni l-a vîndut nouă...

POPONETE: A crezut că ne păcălește, da' nu ne-a păcălit... Uite, că-l găsi. (*Îl șterge de praf, suflă peste el*.) Nu s-o fi-înfundat, oare ?

ȚIVRIȘ (*ingrijorat*): Atîta ar mai lipsi ; să ue-arate rezultatele pe dos...

POPONETE: Nu-ți fie frică ; e făcut să le-arate bine... (*Irinei*.) Se-aude că pleci de la noi...

IRINA: Și plecasem, dar m-am întîlnit cu tovarășa președintă și m-a-ntors din drum...

ȚIVRIȘ: Păcat ; nici n-apucaseși să prinzi rădăcini...

IRINA (*tristă*): Depinde de pămînt...

PETRIA (*lui Poponete și lui Țivriș*): Ajunge, duceți finul la iesle și veniți fuga la birou, că avem o vorbă...

ȚIVRIȘ (*ușor neliîștit*): Importantă ?

PETRIA: Foarte importantă...

POPONETE (*și el neliîștit*): Atunci, venim cu plăcere. (*Se apleacă asupra grămezii de fin*.) Hai, Țivriș, ajută-mă...

TIVRIȘ : Iar s-o luăm de la început, care pe care ? Tu nu vezi că pînă și calculatorii rămîne mut ?

PETRIA (*înțelegînd despre ce este vorba*) : Ia pune mîna, Irina, că p-ăștia i-apucă noaptea, cu teoria... (*Amîndouă îi ajută pe cei doi să-și ridice greutatea în spinare.*)

TIVRIȘ : Mulțumim.

PETRIA : Pentru puțin.

POPONETE : Tot mîna omului, săraca !... (*Pe ieșire, lui Tivriș, în timp ce Petria și Irina se îndreaptă spre birou.*) Mă, de ce ne-o fi chemînd ? Nu cumva o făcuserăm, cu ceva, de oaie ?

TIVRIȘ : Ca să ne propuipe pentru decorății, nu ne cheamă-n nici un caz...

POPONETE : Eh, cînd o fi să ne sune ceasul, crezi că n-o să ne tragă boii spre groapă, fără decorății ?

TIVRIȘ (*glasul i se aude din culise*) : N-ar fi stricat, dacă... măcar womenile noastre ar fi avut eu ce se fuduli, după-ai...

PETRIA (*după ce intră cu Irina în biroul președintelui*) : Șezi.

IRINA : Nu-mi arde. (*Se plimbă de colo-colo. O privește pe Petria cu atenție, în timp ce aceasta deschide sertare, examinează hîrtii etc.*) Observ că sinteți cam abătută ; în schimb, în mine clocotește furia...

PETRIA : Așa e firese ; cînd ești tînăr, te înfurii, cînd ești bătrîn, te întristezi... De cîtă vreme ai venit aici ?

IRINA : Azi se împlinește o săptămînă.

PETRIA : Unde-ai dormit ?

IRINA : În camera îngrijitorilor de la grajdul numărul trei.

PETRIA (*mai mult pentru sine*) : Aia, barem, mai arată a ceva...

IRINA : M-am simțit bine ; prima oară în viața mea cînd am dispus de o cameră... personală.

PETRIA : La țară, nu-i atît de simplu să dispui de o cameră personală, mai ales cînd te naști într-o casă plină cu copii...

IRINA : Nu m-am născut și n-am crescut la țară ; frați și surori, nu știu să am ; cu toate astea, de cînd m-am pomenit, nu-mi amintesc să fi trăit într-o cameră cu mai puțin de douăzeci de paturi...

PETRIA : Nu te-nțeleg...

IRINA (*se așază pe un scaun, parcă dintr-odată îmbătrînită. Închide ochii, pentru câteva clipe, apoi, brăvind*) : M-au cules, într-o iarnă, de pe treptele unei biserici, pe cînd aveam cîteva luni ; eram pe jumătate înghețată. Am fost dusă la o Casă a copilului... Așa că, pînă nu de mult, tot prin internate mi-am petrecut anii... (*După o mică pauză.*) Dumneavoastră v-ați legănat copiii pe genunchi ?

PETRIA : Mi i-am legănat ! Ce vorbă-i asta ? !

IRINA : Și tatăl lor le-a tras vreo palmă ?

PETRIA : Mai multe ; nici eu nu i-am iertat...

IRINA (*zîmbind-și*) : Grozav trebuie să fie...

Da' miera le plăcea ?

PETRIA : Copiilor mei ? Sigur că le plăcea !

IRINA : Și mie... Mă dau în vînt după miere. La orfelinat, o singură dată am apucat-o s-o gust ; era de un An nou ; a venit o cucoană bună la suflet, să ne aducă daruri. Ne-a adus și un borean de miere ; la împărțeală, nu mi-a revenit decît o linguriță... Poate că de-aiă, după ce am șters-o și mi s-a făcut foame, proasta de mine, în loc să fur o pîine, am furat un borean cu miere...

PETRIA : Cum, ai și furat ? !

IRINA : Păi, cum să nu fur ! Nu vă spuneai că mi se făcuse foame ? Doar nu era să cerșesc ! Sau, ferească Dumnezeu, să fac o prostie și mai mare !...

PETRIA : Și, după-aiă ?

IRINA : M-au prins : avut obștese, chestii... Se nimerise un milițian tînăr ; pesemne, atunci terminase școala, c-o făcea pe ze-losul, mamă-mamă, de parc-aș fi furat un minister, cu clădire și ministru cu tot ; lume, grămadă, vociferări, tovarășul milițian, pesemne furios de panaramă, îmi scăpă o palmă, iar eu, mă pune dracul și-i arunc, peste obraji bucălați și uniformă nou-nouță, bunătațe de miere... Caz foarte grav : o minoră să atenteze la averea publică, ba să mai și ultragieze o persoană pusă s-o păzească ; firese, am ajuns unde-mi era locul, adică la școala de corecție ; n-a fost rău, a fost bine ; m-au învățat carte, m-au educat... De la început am cerut să fiu repartizată la gospodăria-anexă ; îngrijeam de porci, de păsări... Și, știți ce-am constatat, tovarășă Petria ?

PETRIA : Ce anume ?

IRINA : Că animalele domestice sînt precum copiii : mor, dacă nu le porți de grijă ; nu știu să se apere singure...

PETRIA : Mda, nu prea...

IRINA : Și mai e o chestie interesantă...

PETRIA : Zi !

IRINA : E tot o constatare personală : cînd e vorba de oameni, se folosesc cuvintele : adevăr, dreptate, minciună, echitate, datorie etc..., etc., în schimb, pentru animale, se mai folosește și cuvîntul „milă” ; or, mie îmi place nemaipomenit cuvîntul ăsta : milă. De ce l-or fi surchidit oamenii ? ! Pareă le-ar fi rușine, pronunțîndu-l...

PETRIA : Uite că nu m-am giudit la treaba asta...

IRINA : Eu m-am giudit ; cînd trăiești pe lîngă necuvîntătoare, te gîndești foarte mult ; probabil, n-ai eu cine sta la trîncăneală... sau cui să trîncănești.

PETRIA (*zîmbind*) : Mi se pare mie că mă găsiți bună de clientă.

IRINA : De mult nu m-am spovedit cuiva, în liceu nu prea-mi era la îndemînă s-o

fac... Cînd dispărea fie și-un capăt de ață, tremura carnea pe mine să nu fiu acuzată ; niciodată nu rămîneam singură în clasă sau în dormitor, totdeauna căutam să mai fiu cu cineva...

PETRIA (*oftează*) : E mult mai greu să suporti o vinovăție fără să fii vinovat, decît atunci cînd ești.

IRINA : Oo, nici nu se compară. Și, dac-aș fi vrut, aș fi putut să le fac la figuri, mamă-mamă ! Să vă dau un exemplu. (*Se apropie de Petria, îi apucă mîna pe care poartă ceasul.*) Aveți o pată pe mîneacă ? A, nu, mi s-a părut... Și, cum vă spuneam, i-aș fi băgat în sperieți, dacă mi-ar fi stat mîntea la prostii...

PETRIA : Ziceai de un exemplu...

IRINA : S-o lăsăm moartă. Oare, cît să fie ceasul ?

PETRIA (*se uită la mîna, tresare*) : Ei, drăcie ! Doar l-avusei !

IRINA : Nu cumva, din întîmplare, ăsta o fi ?

PETRIA : Ptiu, bătute-te-ar ! (*Iși pune ceasul la loc.*) Sper că nu ți-au trecut în diploma de absolvire că te pricepi și la așa ceva...

IRINA : Nu eram ne bună, să le demonstrez colegilor de liceu tot ce știu. (*În timp ce Petria și Irina mimează continuarea discuției, în dreptul grajdului apar Poponete și Țivriș.*)

POPONETE : Țivriș, încep să mă ndoiesc.

ȚIVRIȘ : De șale ? Afă că și eu, Poponete.

POPONETE : Nu zisei că mă îndoii, că mă îndoiesc ; adică, de rezultate.

ȚIVRIȘ : Nu ți se par bune ? (*Se aud mugete, Strigă, amenințînd cu pumnul spre grajd.*) Mai tacă-vă botu-ăla nesătul !

POPONETE : Vezi ?

ȚIVRIȘ : Ce să văz ? Nu văz nimic ; noi ne facem datoria îndestul ; hai să tragem un fum, e-o merităm. (*Scot țigări, aprind, fumează.*)

POPONETE (*pe gînduri*) : Cu toate sfortările noastre, tot slabe rămîn...

ȚIVRIȘ : Cine, mă ?

POPONETE : Vacile...

ȚIVRIȘ : Așa le-o fi datu', să rămîie slabe orice le-ai face. Dacă nici de știința cea mai avansată nu țin seama, atunci, să fie sănătoase...

(*Pe fond de mugete, apare Catrina Păpă-lău.*)

CATRINA (*furioasă*) : Bine, mă, v-a luat Dumnezeu auzu' ?

POPONETE : De ce să ni-l ia ?

ȚIVRIȘ : Și p-ăsta să ni-l ia ?

CATRINA : Altfel, le-ați auzi.

ȚIVRIȘ : Le-auzim, ei și ?

CATRINA : Nu vă doare inima ?

POPONETE : Da' ce, noi cînd avem fo ne-mulțumire, e musai să facem, toată ziua-bună ziua : „Muuu” ?

CATRINA : Bine, că vă puneți în rîuă cu niște amărîte de vaci.

ȚIVRIȘ : De ce nu ? Pentru mine și pentru el (*arată spre Poponete*) cară cineva cu spinarea, cum cărăm noi pentru dumnealor ? Poponete, ia scoate calculatorul. (*Poponete — senun de mirare.*) Scoate-l, dacă-ți zic.

POPONETE (*se execută*) : Și, ce să demonstrez, Țivriș ?

ȚIVRIȘ : Că luna asta le-am dat cu cîte două porții de fin mai mult ca luna trecută, bașca paie și cocieni.

POPONETE (*după ce apasă pe clapele aparatului, concentrat*) : Așa reiese : le-a crescut rația ; categoric, le-a crescut.

ȚIVRIȘ : E, acumă vezi și la producție cum stăm.

POPONETE (*același joc*) : Ca mai înainte, adică prost. (*Scutură aparatul, cu putere.*) Ș-al dracului, la perspectivă, nu suflă nimic ; o face pe mutu'.

ȚIVRIȘ (*răstit*) : Nu-l mai bițina atîta, că-i zdruncini măruntaiele și, după-ăia, o ia razna ; ce vrei, e fabricat dincolo, la ăia (*semn peste umăr*), nu-i poți pretinde să se potrivească la toate dorințele noastre. (*Catrinei, care-i privise și ascultase cu gura căscată.*) Te lămurii ?

CATRINA (*rămîne cîteva clipe în atitudinea de mai sus, apoi, parcă-n transă, mergînd încet către ieșire*) : Mă duc la partid, să sesizez... Aici se petrec lucruri vrăjitorești... Precis că vacile noastre sînt deochiate : de-ăia dau laptele cu țirîita... (*Iese.*)

POPONETE (*speriat și, evident, bîlbîit rău*) : Țivriș, săi și prinde-o, că, dacă intrăm într-o poveste cu sabotaj, nu mai ieșim nici pe lumea-ailaltă.

ȚIVRIȘ (*idem*) : Te pomenești ! (*Se repede spre ieșire.*) Stăi, Catrină ! Stăi, fetiță dulce și frumoasă ! (*Iese.*)

POPONETE (*pentru sine*) : Bietu' Țivriș, își pierdu mîntile, de frică : Catrina — și fetiță, și dulce, și frumoasă... Doamne, apără !

ȚIVRIȘ (*reintră, trîgînd-o pe Catrina de mîna*) : Poponete, încearcă s-o convingi, că tu ai darul vorbirii...

POPONETE (*convingere*) : Îl am ; păcat că mă exprim cam greu... Catrină, ia amînte la ce-ți spun : cum a mers pîn-acuma, nu mai merge ; nu mai cadreză, pri-cepi ?

CATRINA : Nici pomeneală, nu pricep...

POPONETE : Nu-i cu supărare că nu pricepi ; nici vacile n-au vrut s-audă, la început, de adapătări automate ; pînă la urmă, n-au avut încotro...

CATRINA (*amenințătoare*) : Poponete !

POPONETE (*se dezlănțuie*) : Ce Poponete, ce Poponete ? ! Cum ți-nchipui tu e-o să ne urnim, fără tehnică avansată și fără civilizație ? Pînă și Beșleagă ș-a cumpărat rîșniță de cafea.

CATRINA : Da' ce, Beșleagă bea cafea ?
POPONETE : Sigur că nu bea : nici un știe
ce e aia cafea : da' a văzut omu' că e
electrică și s-a zis că nu strică s-o aibă-n
casă.

ȚIVRIȘ : Asta-nseamnă că simți pulsu'...

POPONETE : Aa, Beșleagă e dat dracului,
în privința simțului ; acum fo' cinspe ani,
l-au internat în spital, la Drăgășani, de
l-au operat hernia aia, că i se lăsase
pînă la pămînt ; s-a întors acasă cu un
sac plin cu becuri arse. S-a apucat și a
dat găuri în pereți și-n fiecare zăură
a-nfipt un bec...

CATRINA : S-a avut lumină ?

POPONETE : Păi, n-a avut, că la noi în
sat, Ț-adiuci aminte, încă nu se trăsese cu-
rentu', plus că erau și becurile arse. Da'
s-a ales cu zidurile-mpodobite. Nici acum,
cînd avem lumină, nu vrea să le scoată.

ȚIVRIȘ : A simțit pulsu', ce mai. La fel și
noi, cu aparatul ; mai arată-i-l. Poponete,
să se-nvețe cu el...

POPONETE : Cu plăcere, Țivriș. (*Scoate apa-
ratul ; Catrinei.*) Îl vezi ?

CATRINA : Îl văd.

POPONETE : Cît fac unu și cu unu ?

CATRINA : Doi !

POPONETE (*apasă pe clape, îi arată*) :
Poftim, tot atîta zice și dumnealui.

CATRINA (*se minunează, dar și puțin spe-
riată*) : Maică-măiculiță, ce mă făcuși !
Și ce-o să fie d-aici-ncolo, mă, Poponete,
și mă, Țivriș ?

ȚIVRIȘ (*superioritate de academician*) : Ee,
grozav o să fie. Cînd o s-avem parnle, o
să luăm unu' d-ăla mare de tot și-l insta-
lăm la capu' grajdului ; bagi finu' la un
cap — iese laptele la alălalt cap...

POPONETE : După ce trece pin vacă, Țivriș.

ȚIVRIȘ : Ce să treacă, Poponete ? !

POPONETE : Finu'...

ȚIVRIȘ : Aa, păi sigur. Da', cu timpu',
poate că n-o să mai fie nevoie de vacă ;
bagi finu', apeși pe clape și... Țirr-Țirr...
laptele.

POPONETE : Așa ar fi mai simplu, cate-
gorie, ar fi mai simplu. (*Se aud mugete
puternice. Semn cu pumnul.*) Mama
voastră ! Noi vă croim un viitor ce nici
n-ați visat, iar voi...

ȚIVRIȘ : Nu te enerva, Poponete. (*Aluzie la
Catrina.*) Înțeleg ei, semenii noștri, greu,
dar un șeptel, și-ncă ș-ăla de neam prost.
Hai să le mai aducem două spinări, că
ne-asteaptă președinta...

CATRINA : Veni președinta ?

POPONETE : Veni. Îi și arătarăm... (*Arată
calculatorul.*) Că, noi, să nu crezi că
lucrăm pe ascuns...

CATRINA : Și, unde e ?

ȚIVRIȘ : La sediu ; o lăsarăm stînd de
vorbă cu domnișoara-țecă...

POPONETE : Irina Preduț... care pleacă...

CATRINA (*aparent naivă*) : De ce să plece ?

ȚIVRIȘ : N-o mai fă pe neștiutoarea ; doar
tu l-ai făcut vînt.

POPONETE : ...Dimpreună cu Fistic...

CATRINA (*același joc*) : Să mă bată Al de
sus, dacă...

ȚIVRIȘ : Sșst, taci, că de te-aude și te ia-n
serios...

POPONETE : Chiar c-o să te bată, și n-o
să-ți fie bine.

CATRINA : Mă reped la sediu... (*Sinceră.*)
N-am vrut să fie-așa, s-o știți, n-am vrut
să fie-așa ! (*lese în fugă.*)

ȚIVRIȘ (*după ce se privesc cîteva clipe, în
tăcere*) : Poponete, fac prinsoare că te
gîndești la ce mă gîndesc și eu.

POPONETE : Exact la asta mă gîndeam !
(*Se aud mugete.*) Ne cheamă...

ȚIVRIȘ : Hai să le răspundem la apel.

POPONETE (*pe ieșire*) : Eh, n-o crăpa
odată ceasu-lă, să bagi finu' și să Ți-
nească laptele...

VOCEA LUI ȚIVRIȘ (*din culise*) : Nouă
ne-ar conveni să nu mai bîgăm nimic ;
doar s-apeși și să Ți-nească.

VOCEA LUI POPONETE (*idem*) : Oo, are să
se-nțină abia cînd s-o putea trece capu'
meu pe umerii tăi, fără să ne doară, ca
să te faci și tu mai destept...

VOCEA LUI ȚIVRIȘ : Și invers, Poponete,
și invers...

PETRIA (*Irinei, în biroul sediuului*) : Ce rost
ar avea prezența unui inginer zootehnist
în unitatea noastră ? Numai așa, să se
încaseze o leafă, fără acoperire ?

IRINA : Cum, fără acoperire ? !

PETRIA : Exact cum îți spun... În urmă cu
cîteva zeci de ani, existau în comună
vreo două mii de vaci. Dădeau și lapte,
unii le puneau și la jug ; nu se pome-
nea de ingineri zootehniști, de medici
veterinari. Azi, în cooperativă avem o
sută cincizeci, mai au oameni, pe lingă
casă, să zicem două sute, și gata cu
șeptelul ; specialiști cu calificare înaltă
ne-ar mai lipsi, să aibă cine întocmi și
trimite la județ teancuri de hirtii...

IRINA : Bine, dar măcar un tehnician, un
cadru cu pregătire medie, trebuie să
existe ! (*Se arată.*) Poftim, iată-mă-s !

PETRIA : Cine Ți-a spus că nu există ?

IRINA : Nea Fistic ? !

PETRIA : Aia, săracul, e cu dușii de pe
lume ; îl mai Ținem brigadier doar cîteva
luni, pînă ce l-om scoate la pensie de
bătrînețe. Nu prea are habar de ce se
petrece sub nasul lui...

IRINA : Încă un ciștig...

PETRIA : Cîndva, ne-a adus ; după înfiin-
țarea gospodăriei, a fost primul care s-a
cerut să muncască la zootehnie ; și nu
era puțin lucru, pe atunci.

IRINA (*ironică*) : Mde, v-ați ajuns : acum
vă vin oameni cu diplomă și-i refuzați.

PETRIA : Ti-am mai spus că avem om cu diplomă...

IRINA : Pe cine ?

PETRIA : Pe Zamfir Păpălau, băiatul Catrinei.

IRINA : Și, cum de nu l-am cunoscut ?

PETRIA (*ușor enervată*) : Dac-ai fi plutonier-major acolo unde-și face el armata, l-ai fi cunoscut... Mai e nițel, și-l lasă la vatră. Acum, pricepi ?

IRINA (*pe gânduri*) : Cum să nu. Acum princip de unde-atita dragoste. Din partea dodei Catrina, pentru mine, și din ce i se trage grija pentru „perspectiva” mea. Pare-o aud : „Fetițo, aici, la noi, n-ai perspectivă ; cată-ți de drum în altă parte”. Ii era frică, nu care cumva, să găsească fii-său locul ocupat.

(*Întră Catrina, cu un pachet învelit în hirtie de ziar. Se vede că a venit în fugă.*)

CATRINA (*Petriei*) : Așa, te-ntorșești ! Bine că te-ntorșești, că, fără cap, aci, la noi, începuseră picioarele să meargă alandala. (*Irinei, cu ușoară prefăcătorie.*) Irină, muică, păi cum, abia ne-nvățasem cu tine și ne lași ? Uite, ți-adusei ceva de-ale gurii, că cine știe cît o să umbli pin-o să-ți găsești rostul tău...

IRINA (*la pachetul*) : Mulțumesc : n-o să-mi prindă rău. (*Se gîndește.*) Dar, stai ! Miere ai pus ?

CATRINA (*interzisă*) : Miere ? ! De unde ? ! Ce, mierea se găsește pe toate drumurile ? Pusei și eu ce găsi, la repezeală, prin casă...

PETRIA (*undă de reproș*) : Doar-doar s-o duce...

IRINA (*aparent în glumă, se străduie să zîmbească*) : Omul, fără rădăcini, nu poate trăi ; eu, cel puțin, nu pot să trăiesc... (*Pentru sine.*) Și, ia uite, dom’le ! Pe aici, parcă m-aș fi nimerit într-un deșert de piatră !... (*Întinde Catrinei pachetul.*) Ia-l, dodă Catrină ; cu burta goală, ți-e mai ușor să mergi ; te simți plutind ca un fulg... Unde rămăsesem ? ! A, da, la plecare. (*Se uită după geamantan.*)

CATRINA (*îzbucnind în plîns*) : Oh, lua-o-ar naiba de viață ! (*Petriei.*) Pînă mai ieri, vă milogeai de noi ; acum, noi vă cădem în genunchi, după un amărit de post. Cînd s-o-ntoarce Zamfir al meu din armată, să și-l găsească ocupat ? Să și ia lumea-n cap și să mă lase singură, acum, la bătrînețe ? (*Continuă să plîngă, timp în care apar Poponete și Țivriș.*)

POPONETE (*aparte*) : Picarăm prost, Țivriș. ȚIVRIȘ (*idem*) : Picăm vreodată bine, Poponete ?

CATRINA (*ca mai sus*) : De douăzeci de ani robotește la zootehnice, și ? Cu ce m-am ales ? Nici măcar cosmelia în care stau n-am fost în stare s-o dărim și să-mi ridice o căsuță ca lumea...

ȚIVRIȘ (*aparte, lui Poponete*) : Catrina, să-raca, nu cunoaște dialectică nici cît o găină beată...

POPONETE (*idem*) : Aicea te contrazic : dialectica e dialectică și cosmelia e cosmeliă...

CATRINA (*reluînd vorba*) : ...dar n-am altă pretenție decît să-mi fie feciorul lingă mine, să am de cine mă sprijini cînd n-oi mai putea ; știți bine cît m-am chinuit, să-l văd mare, de cînd am rămas văduvă. Cine-o să-mi poarte de grijă, cînd oi cădea ?

PETRIA : Catrină, de ce arunci cu piatra fără să te gîndești ? Zisei eu vreo vorbă, precum că Zamfir n-o să mai lucreze la noi, ca tehnician ?

CATRINA : Așa e, că nu ziseși !

POPONETE : Da’ te puseși în fason...

PETRIA : Taci, Poponete !

IRINA (*ridică geamantanul*) : Cum restul discuției nu mă mai interesează, vă zic la revedere și mersi. (*Vrea să iasă.*)

PETRIA : Stai locului !

IRINA : Și, cine-mi plătește, mie, timpii morți ?

POPONETE : Statu’... că, mîncă-l-ar tata, e mare și bun...

ȚIVRIȘ : Poponete, ești în totală contradicție cu legile-n vigoare.

PETRIA (*Irinei*) : Rămii aci pin-o să se-ntoarcă Zamfir ; între timp, mă voi interesa la unitățile din împrejurimi ; n-o să te lăsăm noi de izbeliște, n-ai nici o grijă. Acum, mergem la mine-acasă, să te instalezi ca oamenii. Îți convine ?

IRINA : Dar eu vorbeam de rădăcini...

CATRINA : Că bine zice ; rădăcinile sînt ale lui Zamfir al meu ; cum o să i le ia dumneai ?

POPONETE (*lui Țivriș*) : Precis, cînd era copil, Catrina a avut o sperietură...

ȚIVRIȘ : Las-o păcatelor, și așa a pătimit destul.

PETRIA (*cu necaz*) : Neputința asta, parcă-mi taie răsufllarea : să nu ai tu un sector de creștere a animalelor în care să încapă barem două cadre cu pregătire medie?... Cît m-am rugat de Ștefan Bogdănescu, directorul complexului de la Pîrpițeni, să-mi dea și mie măcar cînsprezece vaci de rasă, de-ai-a olandeză, să urnesc odată lucrurile din loc, să intrăm și noi în rîndul lumii. Nu vrea și nu vrea : la noi, cîcă, nu sînt condiții. Și, uite-ășa, ne-nvirtim în jurul cozii : producție mică, retribuție puțină, lipsă de interes...

POPONETE : Păi, sigur, cînd nu există stimulentu’...

CATRINA (*sare*) : Da’ ce, mă, eu am îmbătrînit, la grajd, cu „stimulent” ?

ȚIVRIȘ : Te cred și eu ; cînd n-ai gustat din el și nu știi ce e aia...

PETRIA : Nu mai bateți cîmpii... Dăre-ar Maica Domnului ca tovarășul nostru Bogdănescu să rămîie boltei toată viața, să n-aibă parte de nevastă, care să-i îndulcească sufletul...

POPONETE (*aparte*) : Sau să i-l acrească...

IRINA (*care ascultase atentă, tresare apoi, prefăcîndu-se că ezită*) : Cum, dar Ștelănică e o bomboană de om, nu alta...

PETRIA (*mirată la culme*) : Il cunoști ? Pe zootehnistul Bogdănescu ? !

IRINA (*ris teatral*) : Mai bine decît mama care l-a născut. Ah, și cit mă iubește ! Nici nu vă puteți închipui. Cînd se dezlănțuie, parcă se transformă-n uragan ; mă simt copleșită...

PETRIA (*suspicioasă*) : Măi fată, ori îți rizi de noi, ori minți de îngheață apele...

POPONETE : Minte, precis...

IRINA (*chipurile, indignată*) : Uitați-vă la mine, adică, ce, nu mă credeți capabilă să inspir sentimente de dragoste unuia, chiar dacă e director de complex zootehnic ?

ȚIVRIȘ (*pentru sine*) : Ba bine că nu ; pe-o parte, vine Dumnezeu și-ți dă minți, pe-alta, vine dracu' și ți le ia...

POPONETE (*nici el nu știe de ce, emoționat*) : După una ș-alta, te mai trezești și fără funcție. (*Se cutremură*.)

PETRIA : Și, din ce vi s-a tras dragostea ?

IRINA (*cu nonșalanță*) : Din practică.

PETRIA : Poftim ? !

IRINA : Practică de producție pe timpul școlii ; m-a văzut, m-a plăcut, și gata...

CATRINA (*se minunează*) : Il lăsași lat ; bietu' om...

PETRIA : În definitiv, ce ne privește ? Treaba voastră...

IRINA : Ba e și a dumneavoastră...

PETRIA : Nu te-nțeleg !...

IRINA : Și ce simplu e... (*Teatral*.) O-tăbără-șare puternică. (*Privește prin încăpere, se apropie de Poponete și, spre conștinerea celorlalți, dar mai ales a acestuia, îl îmbrățișează*.) Uite-așa, cîteva sărutări fierbinți. (*Se prefacă că-l sărută, Poponete, speriat, încearcă să scape, strigînd pe biblite*) : „Mă confunzi, domni... Pardon, cetățeano ! nu sînt eu ăla, nu sînt eu ăla...”

ȚIVRIȘ (*invidios, se bagă-n față*) : Confundă-uaă pe mine, confundă-uaă pe mine.

IRINA (*aceiași joc*) : ...Și, printre săruturi, cîteva șopticele, așa, ca un sisîit de șarpe : „Dragul meu, îi știi pe amăriții de la Bălșorenii, fă-ți, dragă, o pomană, contra cost, eu cînspe olandeze, că nu s-o sfîrși pămîntul, să-și înghebeze și ei un nucleu, să iasă și ei la liman !” Și iar săruturi... (*Poponete se smulge din îmbrățișare*.)

POPONETE (*gîfîind*) : Dați-i o cană cu apă, ba nu, dați-mi mie, că mă trecu-ă toate

căldurile. (*Se repede la o cană cu apă de pe fereastră, bea, își toarnă pe cap*.)

IRINA (*descumpănită*) : Unde eram ? A, da ! (*Se uită la Poponete*.)

POPONETE (*strigă, fîrîndu-se*) : Nun ! (*Explicativ*.) În urmă cu fo cîțiva ani, cînd mă lăsase muierea, de zdruncinătură, mi s-a betegit limba. Dacă află (*arată spre Irina*) și mă lasă iar, ce-o să mi se mai betegesească ?

CATRINA : Nimica, Poponete ; ești beteg tot...

IRINA : Vă rog, să nu ne îndepărtăm de la subiect. (*Petriei*.) Tovarășă Petria, am o propunere...

PETRIA : Zi-o.

IRINA : Eliberați-mi un mandat să uez de relațiile mele : categoric, vă procur cele cincisprezece olandeze.

PETRIA : Ești așa de sigură pe aceste relații ?

IRINA : Sigură ? (*Cu aplomb*.) Păi, cînd m-oi dezlănțui... (*Poponete se ferește pe după Țivriș*.) Dar pun și eu o condiție.

PETRIA : Cine știe ce-ți mai trăsnește prin minte ; fie, s-auzim...

IRINA (*cu gravitate*) : Mi le dați mie în grijă...

ȚIVRIȘ : Pe doamnele olandeze ?

POPONETE : Poate-or să fie și domnișoare, mă, Țivriș...

IRINA (*ca mai sus*) : Cu toate că diploma îmi dă dreptul, nu pretind nici funcție de tehnician, nici de brigadier, nici de șef de fermă. Am să vă fiu recunoscătoare dacă mă lăsați să rămîn aici, ca mulgătoare și îngrijitoare, însă, repet, eu condiția să-mi încredințați vacile de rasă...

PETRIA (*aproape furioasă*) : Ce-mi tot împuiezi capul, eu vaci de rasă olandeză, cînd eu n-am picior de așa ceva ? !

IRINA : V-am promis c-o s-aveți...

PETRIA : De promisiuni, mi-a albit părul... N-ai vrea să te și cred că ești în stare de ceea ce alții, mai breji ca tine, n-au făcut...

POPONETE : Ee, dacă i-o fi-nfășurat mintea pe mosor lu' șefu-ăla...

IRINA (*Petriei*) : La urma urmei, din moment ce m-am angajat și mi-am asumat răspunderea inițiativei, dumneavoastră pentru ce nu aveți curajul să fiți de acord ?

PETRIA : Bine, am să fiu, deși-mi dau seama că e o prostie ; ba nu m-ar mira să ne facem și de rușinea lumii... Cînd vrei să pleci ?

IRINA : Chiar mîine dimineată.

PETRIA : O să întocmim formele necesare ; Poponete și Țivriș te vor însoți, să-ți dea ajutor.

POPONETE (*speriat*) : Ce, să-l pupăm pe directoru' Bogdănescu ? !

ȚIVRIȘ : Apără-mă, Doamne !

PETRIA (*ironică*): N-o să poată mîna din spate cincisprezece vaci, cale de atîția kilometri, nu uitați că fiecare dintre ele costă cît o casă cu trei odăi, așa că răspunderea e mare.

POPONETE: Dacă e mare, noi sîntem și mai potriviți.

ȚIVRIȘ: Din naștere sîntem făcuți pentru treburi importante...

POPONETE: ...și răspunderi mari.

CATRINA (*induișată, Irinei*): Spune-mi, fata mamei, n-o să faci jîtie pe inimă, cînd o să te conducă Zamfir al meu, după ce s-o-ntoarce de la armată?

IRINA (*evaziv*): Depinde, dodă Catrină...

POPONETE: Toată chestia e să apeleze la un limbaj comun...

PETRIA: Da' mai isprăviți cu trîncăneala! (*Irinei*) Ia-ți bagajul și hai la mine-acasă; pin-o să-ți găsești ceva convenabil, îți ofer eu găzduire...

IRINA: Mulțumesc foarte mult, dar, dacă se poate, aș rămîne în camera grajdului...

ȚIVRIȘ: I-o fi plăcînd parfumul de bălegar!

PETRIA (*Irinei*): Cum ți-i voia; la mine, oricînd, ușa ți-e deschisă. Acum, să ne vedem, fiecare, de-ale noastre.

CATRINA: Că bine zici; pierdui o grămadă de vreme, da' nu-mi pare rău; măcar, mi se ușură inima. M-am dus. (*Lui Poponete și lui Țivriș*.) Voi nu veniți?

POPONETE: După ce rezolvăm cu președinta.

CATRINA: Rezolvați-vă, da' mai repede, că s-apropie prînzul' ș-o să vă ia vacile-ale-n coarne, de-atîta răbdat. (*Iese*).

POPONETE (*emfază*): Cu răbdarea, treci marea.

IRINA (*strigă*): Dodă Catrină, stai că merg și eu; să mă reinstalez în... apartament. (*Își ia geamantanul, Lui Poponete și lui Țivriș*.) Deci, mîine o pornim la drum...

ȚIVRIȘ: Să-l cucerim pe tovarășu' Ștefan Bogdănescu.

POPONETE: Numa' de nu ne-am întoarce cu coada-ntr-o picioare...

IRINA: Dimpotrivă, o să fluturăm steagul victoriei. (*Iese*.)

PETRIA (*după o mică pauză*): Ei, ce-aveți de rezolvat cu mine?

POPONETE: Noi? Nimica. Nu ne chemași?

ȚIVRIȘ: Așteptăm să vedem pentru ce...

PETRIA (*se gîndește*): Ah, da! Bine, oameni buni, ce nebunie v-a apucat, să băgați gîștele lui Pițigoi la obor?

POPONETE: Nebunie? Ne jîgnești! E orientare politică.

ȚIVRIȘ: Le-am prins ciugulind din stogul cu fin.

PETRIA: Și cită pagubă puteau produce, ciugulind, patru gîște?

POPONETE: ...Și-un gisean...

PETRIA: Poftim?

POPONETE: Era și-un giscan; rău, fir-ar sufletu' lui Pițigoi al dracului, ca un tîgru; s-a repezit și l-a apucat pe Țivriș de turu' pantalonului...

ȚIVRIȘ: M-a apucat; norocul' meu că nu m-am nimerit în ismene; așa l-aș fi pus pe Pițigoi să plătească spitalizarea...

PETRIA: Pe mine mă interesează să aflu de pagubă.

POPONETE: Aici nu e vorba de pagubă, e vorba de un principiu...

PETRIA: Dar voi, cînd imi așterneți cărarea cu fin, de la stoguri pînă la grajd?

ȚIVRIȘ: Aia e cu totu' altceva; e pierdere planificată.

POPONETE: Adică, se pierde cu socoteală, în cadru' avutului obșteșc și în disciplina muncii, nu așa, anarhic și pe căi particulare.

PETRIA: Mai bine vă lăsam paznici; pre-simțeam eu că numai necazuri o să am de pe urma voastră.

ȚIVRIȘ: Ba, s-avem iertare; erați obligată să ne promovezi...

POPONETE: Că noi n-am văzut om mergînd de-a-ndăratelea; tot înainte merge; că și tovarășu' ăla, intelectualu', de la centru...

ȚIVRIȘ: Sucrate, parcă!

POPONETE: Așa, Sucrate... cînd a venit la noi în comună, să țină o șezătoare comică, a rămas profund nemulțumit de nivel, din pricină că nu ni s-a ridicat suficient și că n-avem stofă de eroi, nici de doi bani, ți-aduci aminte?

(*Petria dă din umeri*.)

ȚIVRIȘ: S-a-ntîmplat să n-avem chef de ris în ziua aia, drept care a plecat ca din pușcă, foc de supărare, și ne-a promis c-o să vină iar, să vadă cum stăm...

POPONETE: Ehe, am trecut la faza de calculator electronic și n-o să-i meargă cu nodu-n papură.

ȚIVRIȘ: Ba, dacă ne-ntărită, iar n-o să ridem la omoru' dumnealui, nici de-ar fi să ne gidile și la tălpi...

POPONETE: Nu „omor”, Țivriș, ci umor... (*Petriei*.) S-o să scriem și noi o scenetă, cu dumnealui, pentru brigada artistică.

PETRIA (*oțînd a lehamite*): Poponete, Țivriș!

ȚIVRIȘ (*rămas pe ideea anterioară*): ...Și la subțiori...

PETRIA (*aproape cu disperare*): Ce-mi tot bălmăjești acolo?!

POPONETE: Zice că și la subțiori să ne gidile și tot nu ridem.

ȚIVRIȘ: Tufă rămînem. Da' parcă ne strigași!

PETRIA: Imediat să luați gîștele și să le duceți la Pițigoi acasă. S-a înțeles?

POPONETE: Imposibil.

ȚIVRIȘ: Cu neputință.

PETRIA: Asta, ce mai înseamnă?!

ȚIVRIȘ: Că trebuia să i le cîntărim; a amenințat că, dacă i le înapoiem cu cinci grame mai slabe, ne pune foc la căși.

POPONETE: Sau rupe paru' pe noi... Da' n-o să aibă motiv, că i le-am îndopat cum scrie la carte; invitat dinafară să fi fost și...

PETRIA: Cu ce?

TIVRIȘ : Cu porumb și țărițe.

PETRIA : De unde ?

POPONETE : Din magazia cooperativei ;
luate pe bon, în regulă.

TIVRIȘ : Nu s-au consumat decît vreo trei
băncioare. S-au făcut niște dolofane, de
mai mare dragu'...

POPONETE : Mdaa, Pițigoi, cîcă, s-ar fi ex-
prînat față d-a-lu' Patrafir, cum că le
ține la ceapeu pînă spre toamnă, că aci
le pîrște atmosfera și tratamentul. De la
o vreme, vîz că și rațele lu' Patrafir dau
ocol finului, da' p-alea chiar că nu poți
să le sancționezi.

TIVRIȘ : Nu, nu poți ; sînt prea mici.

PETRIA (printră dinți) : Intr-o jumătate de
ceas, dacă nu-mi aduceți dovadă scrisă
de mîna lui Pițigoi, pentru primirea
gîștelor, v-ați mîncat lefteria cu mine.

POPONETE : Păi...

PETRIA : Nici un „păi“.

TIVRIȘ : Dar...

PETRIA : Nici un „dar“. Executarea ! (fi
împinge pe ușă afară. De una singură,
cu disperare comică.) Doamne, rău mi-ai
mai ales tovarășii de drum ! (O voce
din culise : „Tovarășă Petrie, hai la pri-
mărie, că te cheamă tovarășii' primar
Truță !“). Spune-i că vin acu' ! (Centru
sine.) Și ăsta vrea raport, despre cît de
deșteaptă m-am făcut la reciclare. (Își
face de lucru cu niște hîrtii de pe birou,
le încuie în sertare etc. În acest timp,
Irîna apare în camera îngrijitorilor,
de lingă grajd. Cîteva clipe rămîne în prag,
cu geamantanul în mînă, privind curioasă,
de parcă acum ar lua cunoștință de
această încăpere.)

IRINA (de una singură, chipurile admira-
tiv) : Superbă garsonieră ! Mă și întreb
dacă o tînără ca mine, abia intrată pe
frontul construcției, merită așa ceva. Eh,
dac-ar fi să fie toate cele după merit...
la să ne aranjăm, noi, temeinic : s-a zis
cu hoinăreala ; viitorul nostru, de-aiici
începe. (Desface geamantanul, se aud
mugete.) Îmi urați „Bun sosît“ ? Bine
v-am găsit, dragele mele colocatare. Eh,
ce trai o să ducem noi împreună...
(Scoate din geamantan diverse lucruri
de uz personal, încercînd, fără prea mare
succes, să le găsească un loc.) Cam
strîmt, dar asta-i situația ; cu cît îți îm-
puoi mai puține pretenții, cu atît mai
mult te-mbeți de fericire. (Tot din gea-
mantan scoate cîteva fotografii de actori
și actrițe, mari, colorate, decupate de prin
reviste. Caută cu ce să le prindă pe
pereți, dar, negăsînd, își scoate un pantof,
folosindu-i tocul drept ciocan. Cîntă.)
„Căsuța noastră, cuibușor de nebunii“.
(Își aduce amînte de ceva, deschide ochii
mari, speriată, rîndînd frazearea.) „Te aş-
teaptă ca să vii !“ Maică sflută, ce-am
fost în stare să fac ?

GONÇ

(În dimineața zilei următoare, la intrarea
în biroul președintelui. Cîteva clipe de tăcere,
după care se aude un automobil oprind.
Apar Lizica Vrabie și Ștefan Bogdănescu,
Ștefan — subțirel, timid, poartă ochelari,
îmbrăcat cam neglijent, cînd vorbește cu
cineva pare că vorbește cu sine însuși. Apa-
renta lipsă de personalitate este compensată
de neașteptate izbucniri violente. Lizica —
frumoasă, așîșează un aer de copil teribil,
prin care își ascunde o anume dezorientare,
Se opresc în fața sediului.

ȘTEFAN : Cam pustiu, pe-aici.

LIZICA : După ce că vii cu noaptea-n cap,
și încă pe nepusă masă, te mai aștepti
și la întîmpinări ?

ȘTEFAN (intră în birou, iese peste cîteva
clipe) : Nimeni. (Se așază pe trepte.) Stai
și tu. (Lizica se așază lingă el.) Pînă la
urmă, o să apară careva. (Lizica își pune
mîna la gură, cască.) N-ai dormit bine ?

LIZICA : Somnul cu invazie de țîțari nu
e prea reconfortant.

ȘTEFAN : Probabil că ai lăsat geamul
deschis.

LIZICA : Evident, altfel cum aș fi auzit
țîrîitul greierilor și orăcăitul broaștelor,
că doar pentru asta m-ai invitat să-mi
petrec concediul pe „domeniul“ tău.
Apropo, a cîta unitate agricolă coopera-
tistă vizităm astăzi ?

ȘTEFAN : A douăsprezecea și ultima.

LIZICA : Păcat ; abia mă obișnuisem. Ziua
și vizita : la zootehnice, pe cîmp, să
vedem cum evoluează culturile cerealiere,
pe dealuri, să admirăm plantațiile pomi-
cole și viile încărcate cu rod bogat... Așa
mai zic și eu vacanță, la care ai vizat
trei sute patruzeci și cinci de zile ; nu
să-ți pierzi vremea prin localuri de
noapte, la teatru sau la cinema, ori citind
cărți pe teme sentimentale, nesănătoase...

ȘTEFAN (aer de vinovăție) : Credeam că
glumești, dar observ că tu îmi reproșezi
de-adevăratelea...

LIZICA : Vai de mine ! Dimpotrivă, îți sînt
recunoscătoare...

ȘTEFAN (în gardă) : Pentru ?...

LIZICA : Ajutor în propulsare...

ȘTEFAN : Fie că mă ironizezi, fie că vor-
bești serios, să mă ia naiba dacă înțeleg
ceva.

LIZICA : E atît de limpede ! Cînd m-oi
întoarce la Minister și i-oi raporta șefului
despre cît de activă mi-a fost odihna,
cine va fi cea mai apreciată și citată
prin ședințe ? Medicul veterinar Lizica
Vrabie. Se cheamă că un motor la racheta
propulsării a fost aprins. De-ale tale,
ce să mai zic, duduie din plin.

ȘTEFAN : Cînd m-au numit director peste
complexul ăsta cu cinci mii de taurine,
am fost convins că țin cu tot dinadinsul
să mă bage la pușcărie ; nici douăzeci și
cinci de ani împliniți, nici experiență
ca lumea...

- LIZICA : Văd că te-ai descurcat, ba chiar foarte bine.
- ȘTEFAN : Se pare că da, pe cînd acum...
- LIZICA : Ți-e frică ?
- ȘTEFAN : Tremură carnea pe mine. Mă simt ca un alergător specializat în suta de metri și transferat, peste noapte, la maraton.
- LIZICA : În schimb, titulatura sună frumos : președintele Consiliului intercooperatist agricol...
- ȘTEFAN : Mda, cu douăsprezece unități, una mai brează decît alta. Unde te duci, nu auzi decît de greutate, de lipsa de condiții...
- LIZICA : Să nu fi acceptat...
- ȘTEFAN : N-a fost chip : m-a vrăjit noul prim-secretar de la județ.
- LIZICA : S-au schimbat metodele ? Știam că sarcinile se dau altfel... Și, de fapt, cum „te-a vrăjit” ?
- ȘTEFAN : Uluitor de simplu : cu o cafea... care mi-a opărit și limba.
- LIZICA : Fă-mi batîrul și fii mai explicit.
- ȘTEFAN : S-a întîmplat, nu o dată, chemat fiind la județ, la diferite niveluri, pentru îndrumări, instrucțiuni etc., ca unui tovarăși să uite a mă invita să iau loc pe scaun ; în clipele acelea, mă încerca o senzație stranie : parcă mi se vorbea într-o limbă străină, de care nu am habar...
- LIZICA : Ciudat !
- ȘTEFAN : Așa-i că e ciudat ? Adică, științific vorbind, să aibă vreo legătură statul în picioare, în timp ce șeful stă jos, cu gradul de percepere a unor dispoziții ?
- LIZICA : Nu am citit nici un studiu pe această temă...
- ȘTEFAN : Mă cheamă primul secretar — asta era cu vreo săptămînă înainte de a veni tu încoace — se răstește la mine, că ce, aștept invitație specială să mă așez în fotoliu, sună și cere două cafele, mă întreabă dacă nu vreau un coniac, dar nu eram nebun să-i spun că vreau, deși aș fi ras unul, și intră în subiect... Îmi mărturisește că e foarte îngrijorat, cu partea asta a județului, unde cooperativele stagnează datorită unor neglijențe de neierat, manifestate de jos pînă sus și de sus pînă jos...
- LIZICA (*luîndu-i vorba*) : În concluzie, ți-a propus să preiei și funcția de președinte al Consiliului intercooperatist agricol. Dar ce s-a întîmplat cu cel de dinaștea ta, a fost cumva promovat ?
- ȘTEFAN : Nu mai avea nevoie. A fost înmormîntat cu onoruri, după al doilea infarct. Era un inginer foarte capabil.
- LIZICA (*pe gînduri*) : N-ar fi exclus să greșesc, însă am impresia că infarctul a devenit frate de cruce cu o anumită categorie de oameni. Pariez că n-ai obiectat la propunerea primului secretar.
- ȘTEFAN (*mirat*) : Exact, de unde știi ?
- LIZICA : În primul rînd, fiindcă ești dintre aceia care atrag sarcinile de răspundere, ca un magnet. În al doilea rînd, cînd un superior îi vorbește unui subaltern așa, ca de la om la om, e clar că are de gînd să-l încalce cu o povară, de să-i iasă ochii din cap. N-a fost întocmai ?
- ȘTEFAN : Ba da.
- LIZICA : Și, tu ?
- ȘTEFAN : În clipa aceea, m-am opărit cu cafeaua.
- LIZICA : Iar după aproximativ o oră de la luarea angajamentului cum că te vei strădui să corresponzi așteptărilor, te-ai apucat să-mi înșiri și să-mi expediezi prin poștă cîinci pagini de preocupări profesionale profunde și de planuri mărețe în ce privește viitorul acestei zone a județului. E drept, în final, n-ai uitat invitația călduroasă de a veni să trăiești în preajmă-ți douăzeci de zile, pentru refacerea prețioaselor mele forțe de muncă.
- ȘTEFAN (*îngrijorat*) : Nu te-ai odihnit ?
- LIZICA : Acum ce fac, nu mă odihnesc ?
- ȘTEFAN : Vezi și tu în ce situație sînt pus ; nu mă puteam lipsi de sfaturile tale.
- LIZICA : Bine, bine, nu-ți reproșez nimic. Dealtfel, întotdeauna obții ce vrei, cu aerul tău de copil oropsit.
- ȘTEFAN : De data asta, mă simt oropsit de-a binelea.
- LIZICA (*după cîteva clipe de tăcere*) : Ți-l mai amintești pe Sergiu ?
- ȘTEFAN : Vasiliade ? Cel care vroia să creeze o rasă de vaci pitice, pentru a face să scadă consumul de furaje la jumătate ? Cum să nu mi-l aduc aminte ? Parcă era trimis ca expert F.A.O., undeva, într-o țară africană...
- LIZICA : S-a întors.
- ȘTEFAN : „Mercedes” alb ?
- LIZICA : Nu, doar un „Alfa-Romeo”, dar la zero kilometri... M-a cerut de nevastă.
- ȘTEFAN : Cîți kilometri i-ai consumat ?
- LIZICA : Sub o sută...
- ȘTEFAN : Înseamnă că l-ai refuzat !
- LIZICA : Nici da, nici nu.
- ȘTEFAN : Dacă nu s-o fi schimbat, în rău bineînțeles, merită să te hazardezi.
- LIZICA : Știi și eu ?
- ȘTEFAN : Te-ai păcălit și tu o dată, iar acumă și iaurlul ți se pare fierbinte.
- LIZICA : Sînt pătită : de aceea...
- ȘTEFAN : La douăzeci și... de ani, un bărbat — eu, de pildă — mai poate aștepta, pe fînd o femeie...
- LIZICA (*aparent, cu gravitate*) : Ai dreptate, o femeie la vîrsta asta e ideală pentru reproducere, bună de servit natalitatea... copii voinicii, sănătoși la minte și la trup...
- ȘTEFAN (*nu sesizează ironia*) : Cine nu-și dorește să aibă copii sănătoși ?
- LIZICA (*se ridică în picioare, izbucnind*) : Du-te dracului ! (*Pe urmarea replicii, intră Poponete și Tivriș. Amîndoi sînt îmbrăcați sărbătorește, de drum. Cu toată*

căldura de afară, nu s-au îndurat să renunțe la căciulile înalte, cu vîrf ascuțit.)
Duceți-vă dracului, și tu, și el...

ȚIVRIȘ (*ofensat, crezînd că pe ei îi vizează*): Cine să se ducă? Noi să ne ducem?!

POPONETE: Nici n-avem timp. (*Îfos mare*.) Plecăm într-o misiune foarte importantă, așa să știți...

LIZICA (*rușinată*): Vă rog să mă iertați, dar nu de dumneavoastră era vorba. Eu...

ȘTEFAN: Pe mine mă trimitea la... dumnealui...

ȚIVRIȘ: Duceți-vă sănătos...

POPONETE: Noi nu ne-amestecăm în afacerile altora.

ȘTEFAN: Sînteți, cumva, din conducerea cooperativei?

ȚIVRIȘ: A, nu, sîntem din ăia care hotărâse, da' nu conduc...

POPONETE: Ba nu, din ăi care conduc, da' nu hotărâse...

ȚIVRIȘ: Poponete, nu te mai juca de-a „Ghieci, giheitoarea mea“, acum, pe inima goală, că te ia cu amețeală și nu mai ești bun de nimic; nu uita ce ne-asteaptă...

ȘTEFAN: Ce vă așteaptă, măi, oameni buni?

POPONETE (*mîndru*): Olandezele, frumoasele olandeze ne-asteaptă, să le-aducem...

LIZICA: Aveți vizitatori străini, oameni buni!

POPONETE: Da' de unde! Mergem noi în vizită la un căpos; o tot ținea că „nu și nu“; da' s-a găsit nașu', cu Irina noastră; mi ți l-a răsucit, mamă!

ȚIVRIȘ (*nervos, îi pune mîna pe gură*): Dacă mai scoți un cuvînt, te pocnesc! Arunci cu secretele în dreapta și-n stînga, la cine se nimerește, năntîntotule?...

POPONETE: Toată lumea-l știe de căpos, cît o fi el de director de complex; păi, cu olandezele, cît s-a rugat președinta...

ȚIVRIȘ: Taci!

POPONETE (*lui Ștefan și Lizicăi*): Pînă nu de mult, noi (*arată spre Țivriș*) am fost responsabili cu vigilența, adică paznici. Acuma, cu toate c-am fost sălțați în funcție, lu' Țivriș i-a rămas năravu-ăl vechi: vigilent al dracu', rău de tot...

ȚIVRIȘ: Poponete, închide gura, c-altfel ți-o nehid eu. Hai, e-o fi sînd președinta cu ochii după noi.

ȘTEFAN: Ați văzut-o?

ȚIVRIȘ: O s-o vedem...

ȘTEFAN: Vreți să-i spuneți că o așteaptă cineva la sediu?

ȚIVRIȘ: O să-i spunem; ședeți aci binișor, ș-o să-i spunem. (*Lui Poponete*.) Mișcă, mă! (*Îl trage*.)

POPONETE (*pe ieșire*): Țivriș, c-adevărat că am gura cam slobodă; da' să nu consideri tu că vigilența mea... (*Ies*.)

ȘTEFAN (*pe gînduri*): Despre ce olandeze li s-o fi năzărit?!

LIZICA: Habar nu am; dar, din cîte știu, nu mai există nici un complex asemănător, prin împrejurimi...

ȘTEFAN: Nu!

LIZICA: Inseamnă că Ștefan Bogdănescu e „căposul“...

ȘTEFAN (*sare*): Cine, eu?

LIZICA: Recunoaște că e o deducție cît se poate de logică... Un lucru mă nedumerește...

ȘTEFAN: Pe mine, mai multe; pe tine, ce?

LIZICA: De unde, pînă unde, o anume Irină, niște olandeze... Cunoști vreo olandeză pe care s-o cheme Irina?

ȘTEFAN (*enervat*): Te rog să mă scutești! Nu am chef nici de timpeniile lor, nici de glumele tale.

LIZICA: Unde vezi tu că fac glume?! Și, în definitiv, eu am creat situația respectivă, venind aici, sau tu? Cum de nu...

ȘTEFAN (*revelație*): Stai! Mi-a picat fisa! De cîteva luni, președinta se ține scai de mine, să-i dau cîteva vaci de rasă olandeză!

LIZICA: Dă-i!...

ȘTEFAN: Zău! Douăzeci am, cu toatele; mi-am făcut bătăături aici (*își arată genunchii*), tot căzînd în genunchi pînă să le capăt. Iar, dacă, prin absurd vorbind, mi-aș călea pe inimă, pur și simplu aș comite un sacrilegiu.

LIZICA: Exagerezi.

ȘTEFAN: Măi tovarășă medic veterinar și lucrător în ministerul de resort, o știți la fel de bine ca și mine că asemenea exemplare de rasă au fost obținute, în țara lor de origine, după ani de cercetare științifică. Sînt ca niște mașini ultra-perfecționate, capabile să dea cu ușurință zece mii de litri de lapte anual.

LIZICA: Observ cu plăcere că îmi ții un curs de calificare la locul de muncă. Nu uita, însă, că am absolvit facultatea cu medie mai mare decît tine.

ȘTEFAN: Nu mi-e rușine să recunosc că ești mai deșteaptă decît mine... Dar recunoaște și tu că dezvoltarea zootehniei noastre nu poate rămîne la cheremul importului, că sîntem obligați să ne creăm rase proprii de...

LIZICA (*indignată*): Ia ascultă, „căposule“...

ȘTEFAN (*idem*): Te rog...

LIZICA: Nu mă ruga!... Cine-a contribuit la crearea „Bălțatei românești“?

ȘTEFAN (*spăsit*): Domnia-voastră-n persoană.

LIZICA: Cine se zbate ca „Bălțata românească“ să pătrundă în toate unitățile agricole?

ȘTEFAN: Tot domnia-voastră-n persoană...

LIZICA: Atunci?

ȘTEFAN: Să-mi zici mersi. Doar și eu mă lupt să le demonstrez virtuțile. Am aproape două sute de „Bălțate“; nimeni nu-mi solicită; toți vor olandeze, de parcă asta ar fi de ajuns să suplinească nepriceperea, lipsa de răspundere, dezîn-

teresul... (Răstii.) Ei bine, n-am să dau, în ruptul capului... nici picior le olandeză. Am să pun niște panouri imense, pe marginea drumurilor, cu : „Trăiască «Bălțața românească»” !

LIZICA : Dragul meu, fii calm, nu eu ți-am cerut olandeze... (Strident.) Și, nu țipa la mine !

ȘTEFAN : Am țipat !

LIZICA : Închipește-ți...

ȘTEFAN (oțtează) : Nu știu ce mi se întâmplă : de la o vreme, îmi sare țandăra din te miri ce, mă răstesc la cei din jur și, noaptea, mă trezesc din somn, urlând.

LIZICA (în glumă) : Poate, ai conștiința pătată și te-o fi chinuind.

ȘTEFAN (nu sesizează) : Crezi ?! Cu ce naiba să mi-o fi pătat ? M-am străduit să țin seama și de interesele oamenilor, și de indicațiile venite de...

LIZICA (tonul de mai sus) : Așa cum îi șade bine unui cadru de viitor... Ascultă, Ștefane, ești convins că vocația ta asta era ? Sănătatea animalelor ?

ȘTEFAN : Eh, dae-aș fi azi ce visam pe când eram băietandru !

LIZICA : Știu, astronaut...

ȘTEFAN : Rachete cosmice nu avem, în schimb, vaci slab productive — slavă domnului, cu grămada...

LIZICA : De la muzica astrală la megetul șeptelului, e puțină distanță...

ȘTEFAN : Resemnarea reduce distanțele sau, pur și simplu, le anulează. Parecă tu nu te visai o Galina Ulanova ? (Schitează câțiva pași de balet, evident, cu efect comic.)

LIZICA : Mai mult mama o dorea ; în schimb, tata, realist, s-a împotrivit.

ȘTEFAN : Tu ești medic veterinar, eu, inginer zootehnist — meserii sigure, sănătoase...

(Vor mima continuarea discuției, în timp ce, în fața grajdului, apar Petria și Irina.)

PETRIA (preocupată) : Mai controlează o dată dacă ai luat toate hîrțile de trebuință.

IRINA (controlînd, cu o anumită febrilitate în mișcări și cu neliniște) : Sunt toate.

PETRIA : Totuși, nu crezi c-ar fi bine să merg și eu ?

IRINA (speriată) : Vai de mine ! Ce să mai pierdeți și dumneavoastră timpul ! Doar v-am spus-o : eu Ștefan Bogdănescu n-am probleme. (Aparte.) Ajută-mă, Doamne, barem să nu-i uit numele, pînă ajung la el !...

PETRIA : Nu pricep de ce, da' simt o greutate pe suflet ; ce-ar fi să-i dăm măcar un telefon, cum că te duci...

IRINA (și mai speriată) : Aoleu ! Păi, stricăm totul ! Trebuie luat pe nepregătite ; numai eu răsuflexarea tăiată, zice „Da”. Altfel, te ia eu „Stai să vedem, c-o fi, c-o păți”. fi cunosc eu pe de-ald-ăștia...

PETRIA : Cum l-oi fi iubind, de-l vorbești așa ? !

IRINA (vitează) : Eu știu una : bună : interesele generale, mai presus de cele personale. (Mai mult ca să schimbe vorba.) Văd că însoțitorii mei nu prea se grăbesc ; mi-e frică să nu pierdem autobuzul.

PETRIA : Astora, așa le e datu' ; fără suculă n-ar putea trăi ; și, parcă toate alea numai de ei se leagă. (Ascultă.) Mi se pare, sau le aud glasul ?

TIVRIȘ (pe intrare) : De-al nostru, zici ?

PETRIA : De-al vostru, nu vi l-aș mai auzi, că prea mînceți zilele omului. Nu ne fu vorba să-mi veniți aici de cu ziuă ?

POPONETE : Avuserăm de furcă cu al lui Pițigoi ; vru să ne mituiască.

PETRIA : Cum așa ?

TIVRIȘ : Cu cite un pol, de căciulă, ș-un kil de țuică, cînd o pune prunele-n cazan...

POPONETE : Nu și nu, că să-i luăm gîstele-n dărăt la obor, barim pe fo luna-două.

TIVRIȘ : Rămase foarte mulțumit de greutatea lor... Fi-i-ar gîscanu-al dracului ! la vezi, Poponete, n-o fi fo ruptură ? Că ș-aseară m-a mușcat de turu' pantalonilor și să nu mă fac, păcatelor, de ris, p-acolo, plu delegație...

POPONETE (controlează) : Nimic. (Se dumirește, îi trage una peste spate.) Cum să fie rupt, mă, găgăuță, nu-ți puseși pantalonii de duminică ?!...

TIVRIȘ : Păcat. Așa aș fi avut un chef să-l dau nițel în judecată pe Pițigoi...

PETRIA (strigă) : Poponete ! Tivriș !

TIVRIȘ : Au !

POPONETE : Poftim ! Pen' ce ne strigi ?

PETRIA (rugătoare) : Vă rog, din tot sufletu' meu, fiți și voi, barem azi, oameni ca toți oamenii ; gîndiți-vă că facem un pas hotărîtor...

TIVRIȘ (mai mult pentru sine) : Am mai făcut noi pași d-ăștia, hotărîtori.

POPONETE (idem) : Așa ne-am învățat eu ei, că nici nu-i mai simțim.

PETRIA (răstît) : Mă ! Ori ascultați cînd vă vorbesc, ori vă anulez delegațiile și vă trimît înapoi la grajd.

TIVRIȘ (speriat) : Petria, să nu ne lovești eu figura asta...

POPONETE (idem) : Ne lăudărăm la tot satu' ; pînă și la indivizii ăia doi, ne umflărăm în pene...

PETRIA : Ce indivizi ?

TIVRIȘ : Un tovarăș și-o tovarășă...

POPONETE : Șed pe treptele sedilui, ca la ușa bisericii, 'ce că te-așteaptă.

PETRIA : Acuma mi-o spuneți ?

TIVRIȘ : N-avuserăm cînd ; ș-apoi, dae-o fi să fie de rău, măcar ș-aștepte...

POPONETE (cu admirație) : Tivriș, se vede că-ți puseși căciula a nouă ; ești deștept, mă, vere...

TIVRIȘ (modest) : Sint, Poponete, sint. Cată și tu să-mi calci pe urme...

PETRIA (mai să-i vină a plînge de disperare) : Dragii mei tovarășii...

POPONETE (involutar): ...de drum.

PETRIA (scrișnind, în timp ce Irina se umflă de ris): Sigur că de drum, că doar nu de așternut...

ȚIVRIȘ (numai pentru sine): E, unde n-are da! de sus...

PETRIA (iar rugătoare): Nu-i așa că pot avea toată încrederea în voi? (Le aranjează ținuta etc.) Să nu scăpați o clipă din vedere că vacile astea ne costă o avere...

POPONETE: Cînd e să ne coste, sîntem specialiști mari de tot.

PETRIA: Ajunge! Vedeți că, de-acolo pînă aici, sînt aproape treizeci de kilometri...

POPONETE: Da' de-acî pîn-acolo, care cîți or fi?

ȚIVRIȘ: N-o mai întrerupe, Poponete: o să-ți explic eu, pe drum.

PETRIA: Să le lăsați să meargă în voia lor...

POPONETE: Sigur, pas de voie...

PETRIA: Dar, mai ales, să nu care cumva să dați cu biciu-n ele.

IRINA: Cu mîna mea as face moarte de om...

ȚIVRIȘ: Ne jignești, tovarășă președintă: adică, ce, atîta lucru nu știm, cum că alea nu sînt învățate cu biciu'?

POPONETE: Că, minat cu biciu' de la spate, mare brînză nu faci, mai cu seamă cînd ești vacă de lux?

PETRIA: Sînt bucuraoasă că mă pricepurăți. Să ne-abatem pe la sediu: va fi frîpsă două orăntanii, s-aveți pe drum.

ȚIVRIȘ (în timp ce se îndreaptă spre ieșire, cu îngrijorare): Poponete, luast calculatu'?

POPONETE (se caută neliniștit prin buzunare, apoi își scoate căciula și, de sub căciulă, aparatul): Uite-l, cum era să mă pornesc fără de el?!

ȚIVRIȘ: Păi bine, mă, taman sub căciulă îți găsiși să-l pui? Să se nădușească?

POPONETE: Da' nu asta-i e menirea? Să nădușească pentru om și binele lui? Altfel, cum rămîne cu mecanizarea, cu automatizarea?... (Punîndu-l la ioc, spre mirarea lui Țivriș.) Așa, stai aici, cu tata, la căldurică. (Ies, Eventual, o mîcă pază.)

LIZICA (ușor îmbufnată): Nu găsești că postura noastră e ușor ridicolă?

ȘTEFAN: Ce ți se pare ridicol?

LIZICA: Dacă nu sesizezi singur, nu are rost să ți-o spun. Așa ești tu, bun la suflet; atitudine democratică față de subalterni... (Evident, în glumă.) Astrofizician ratat...

ȘTEFAN (idem): Balerină pe post de medic veterinar. (Teatral.) Stimăți spectatori, vă prezentăm baletul Spărgătorul de ouci, cu vestita dansatoare Lizica Vrabie!

(În vreme ce schițează, parodic, pași de dans, apar, fără a fi observați, Petria, Irina, Poponete și Țivriș. Cîteva clipe, rămîn stupefiați. Primele replici nu vor fi auzite de către cei doi.)

POPONETE (încet): S-o fi dat fo amnistie și pentru nebuni, te pomenești!

ȚIVRIȘ (Petriei): Sînt tovarășii care te-așteptau aci, pe trepte, ca la ușa bisericii: or fi niscăi artiști veniți în deplasare: da' după cum se mișcă dumnealui, nu prea par artiști.

POPONETE: Fîindecă nu-i cîntă nimeni...

ȚIVRIȘ: Ce zici, Poponete?

POPONETE: Nu-i cîntă nimeni; de-ai nu joacă cum trebuie...

PETRIA (enervată de ineditul situației, tot cu glas încet): Isprăviți cu trîncăneala. Aveți habar cine este... (Arată spre Ștefan.)

POPONETE (cu aerul că se spală pe mîini): Eu imi dădăi cu presupusu'...

PETRIA: Lasă-mă, păcatelor, cu „presupusu” tău; e Ștefan Bogdănescu... (Irina mai să leșine, își înăbușă un țipăt.) Ce l-o fi apucat, Irina? Are obiceiuri dintre-astea?

IRINA (abia legînd cuvintele): Chiar pe toate nu i le cunosc nici eu...

ȚIVRIȘ (categoric): Gata, mă edificai: veni s-o petească pe Irina. (Irina, iarăși țipăt înăbușit.) Omu' joacă de bucurie...

POPONETE (arătînd spre Lizica): Țivriș, da' dumneai nu prea pare a fi mama dumnealui...

ȚIVRIȘ: De unde știi tu? L-o fi făcut din vreme... Acuma, cum procedăm, îl lăsăm să-și termine programul, sau...

POPONETE: Mai bine să-l luăm ca din oală: poate c-asa îi stoareem și mai multe olandeze...

PETRIA (derută): Parcă mi-e mie rușine, de rușinea lui, să-l întrerupem...

IRINA (sare, precipitată): Zău că nu-i nevoie. Stați aci, și mă duc eu să-i vorbesc între patru ochi. (Justificativ.) Să fim siguri de succes...

POPONETE (arată spre Lizica): Da' ce te faci, cu ochii dumneai?

ȚIVRIȘ: Se face că nu-i vede.

IRINA: N-aveți grijă; mă descurc. (Petriei, rugătoare.) De acord?

PETRIA (depășită): Du-te.

(În timp ce restul grupului rămîne pe loc, Irina face primii doi-trei pași, abia mișcîndu-se.)

LIZICA (lui Ștefan): Dragul meu, ai depășit toate așteptările; nu știu cu cîtă stofă de astrofizician ești înzestrat, dar balerin ai fi ajuns, categoric, de talie mondială.

ȘTEFAN (continuă să se miște): Poate, sînt multilateral fără să bănuiesc. (Dă cu ochii de Irina, precum și de ceilalți, și rămîne suspendat într-un picior, cu mîinile întinse în lături, ca un răstignit, Lizicăi, încet, în vreme ce Irina rămîne ținută locului, ca hipnotizată.) Lizică, ce adîncime crezi c-o fi avînd fîntina aceea de lingă poartă?

LIZICA (surprinsă): Ce te interesează?

ȘTEFAN : Vreau să fiu sigur că n-au să mă scoată viu de acolo. (*În aceeași poziție fiind, îi face semn cu capul către ceilalți, care continuă să-l privească, într-o atitudine de încremenire și cu diferite mimici de mirare.*)

LIZICA (*involuntar, scoate un strigăt*) : Mai democratică întâlnire, nici că se putea. (*Scrișniind.*) Măcar, acum, stai dracului normal, că n-oi fi turnat în ciment. (*Ștefan își reia poziția normală. Aluzie la ceilalți.*) Observ că i-ai impresionat profund. (*Aluzie la Irina, care continuă să se apropie încet.*) O spectatoare din rîndul mulțimii se apropie de tine cu pași șovăielnici, mută de admirație...

ȘTEFAN (*transpirînd, Lizicăi*) : Mi-e cald, teribil de cald ; mă simt încins, ca un purcel la cuptor...

LIZICA : Taierea purcelilor sub o sută de kilograme este interzisă.

IRINA (*ca în pragul morții, îl privește intens pe Ștefan, cu voce pierdută, dar, în același timp, încercînd să fie languroasă*) : Ștefan ! Ștefi ! (*Ștefan clipește mărunt din ochi, se uită în dreapta și în stînga, vrea să spună ceva, dar Irina nu-i dă răgaz.*) Dragul meu Ștefi, deși n-a trecut multă vreme de cînd nu ne-am văzut, pur și simplu mă topeșc de dor. (*Se repede, îl ia în brațe, Ștefan, inert, lăsîndu-se ca un snop de coceni.*) Tocmai pornisem către tine ; ai presimțit ! Hai, mărturisește, năzdrăvanule ! Ai dat fuga, la Irinuța ta ! (*Teribil de teatral.*) Ah ! Ab ! Ah !

LIZICA (*amestec de sentimente : uimire, amuzament, ușoară indignare*) : Scena prea e de milioane, așa că vă las s-o gustați numai în doi. (*Se apropie de celălalt grup.*)

IRINA (*repede, cu voce înceată, după ce Lizica se îndepărtează cu doi-trei pași*) : Vă salut cu tot respectul, tovarășe director !

ȘTEFAN (*își revine ; cu turbare, dar, involuntar, tot încet*) : Încetează cu circul ăsta, că te ucid ; imediat, pe loc, te ucid. (*Lizica, ajunsă lingă celălalt grup, scenă mută : se prezintă, se interesează de Irina etc.*) Cine naiba ești și ce dorești de la mine ? (*Vrea să se desfacă din îmbrățișare.*)

IRINA (*îl stringe și mai tare*) : Nu, nu, vă rog din suflet, mai stați așa, îmbrățișat ; nu-i nevoie să vă osteniți să mă strîngeți dumneavoastră în brațe ; vă strîng eu...

ȘTEFAN (*disperare în ultimul grad*) : Măiculiță, care m-ai născut ! De unde-mi apăruși, blestemat ! Și cu ce gânduri diabolice îmi sari de gît ? !

IRINA : Pentru propășirea zootehniei, tovarășe Bogdănescu ; pentru cinci olandeze ; numai cinci...

ȘTEFAN : Cee !...

(*Scenă mută, vor mima continuarea discuției.*)

TIVRIȘ (*semn discret către cei doi*) : Așa dragoste nu întâlnești nici o dată la o sută de ani !

POPONETE : Îl ține strîns, ca un tovarăș milițian p-uia hoț prins asupra faptului...

PETRIA : Prea se dau în spectacol.

LIZICA : Nu-l bănuiam capabil să dezlănțuie pasiuni atît de puternice.

POPONETE : Și încă ce puternice ! Ca un foc într-o șură de paie uscate.

IRINA (*îi dă drumul lui Ștefan din îmbrățișare*) : Jur că așa s-au petrecut lucrurile ; mi-am dat seama că e o prostie, însă n-aș mai fi putut să dau îndărăt, decît dacă aș fi plecat ; dar unde să mă duc, cînd aici am fost repartizată ? Iar eu mă țin de actele oficiale, ca prostul de bită. Am crezut într-o minune ; în nici un caz nu m-am așteptat că voi fi nevoită s-o fac pe îndrăgostita de dumneavoastră, și, încă, cu martori, pe deasupra...

ȘTEFAN (*mai imblinzit*) : Să te fi giudit și la poziția mea...

IRINA : M-am giudit, pe cuvînt de onoare. Dar, cînd v-am văzut ce frumos stăteați într-un picior, am căpătat curaj și... mi-am dat drumul...

ȘTEFAN (*se gîndește, după ce-i aruncă o privire ironică*) : Bine, m-ai convins ; văd că ești o fată înimioasă ; meriți să fii răsplătită ; am să-ți dau...

IRINA (*fericită*) : Pe toate cinci ?

ȘTEFAN : Pe toate douăzeci...

IRINA : Am auzit cum trebuie ? !

ȘTEFAN (*silabisind*) : Douăzeci ; și, toate, gestante ; ești mulțumită ?

IRINA : Sînteți membru de partid ?

ȘTEFAN : Ce întrebare ! Sigur că sînt...

IRINA : Atunci, nu-i principal să vă cad în genunchi ; dar, tare-aș face-o. Ah, mă coplesește bucuria. (*Leșină, Ștefan o prinde să nu cadă.*)

ȘTEFAN (*îngrijorat, către ceilalți*) : Hei, ce stați acolo și vă zgîliți, dați-mi o mînă de ajutor.

LIZICA (*se apropie în fugă*) : Să-ți fie rușine ! I-ai zdrobit inima, bieteii copile. (*O lovește cu palma peste obraji etc.*)

ȘTEFAN (*sufocat de indignare*) : Eu ? !

LIZICA : Nu nega, am văzut cu ochii mei ; ea ardea ca o flacără, pe cînd tu rămîneai de lemn...

(*Se apropie și ceilalți.*)

PETRIA : Bună dimineața, tovarășe Bogdănescu : ce-a pățit ?

POPONETE : Poate că se lasă cu nuntă...

ȘTEFAN (*nervos*) : Isprăviți cu tîmpeniile ! V-am aprobat vacile alea, și, poftim rezultat...

PETRIA : Nu glumiți ? Ne dați cinci olandeze ?

ȘTEFAN (*ca mai sus*) : Douăzeci...

POPONETE (*aparte, lui Tivriș*) : Inseamnă că-o iubește tare...

TIVRIȘ : E topit de tot...

ȘTEFAN : Ce mai stați ? ! Chemăți doctorul, să mi-o ia din brațe.

IRINA : Nu vă grăbiți ; de la botex n-am mai fost ținută în brațe, dacă și-atunci m-o fi ținut careva.

VOCEA LUI STAN (din culise) :

Foaie verde d-o lălea,
Îmi tot caut nevasta.
Mîndră, mîndruța mea,
O caut și n-o găsește
Și simt că mă prăpădesc.
O caut și, iacă, nu-i,
Rămăsei al nimănu.
E he hei !

(Întră în scenă, îmbrăcat la întâmplare, cu diverse obiecte desprecchate ; poartă pe cap o pălărie din pai de griu, fără fund. Pe umăr duce chitara lui Țivriș, împodobită cu panglici colorate. Agățat cu sfoară de gît, poartă un fluier. Are un aer îngindurat : privește, dar nu se vede decît pe sine, chiar cînd stă de vorbă cu cineva. Se uită la grup, apoi la soare, cu mina streășină la ochi. Toți, în afară de Petria, Poponete și Țivriș, îl privesc uimiți.)

LIZICA (murmurînd, mai mult pentru sine) :

La fiecare sfert de oră apare cite-un număr nou în program ; sînt convinsă, nici pe Coasta de Azur nu aș fi avut un concediu mai distractiv...

STAN : Bă, nu vedeți că soarele vi se uită-n creștetu' capului ?

ȚIVRIȘ : Și ce dacă ?

STAN : Se ridică la zece prăjini, iar voi îmi țineți aci miting !

POPONETE : Dacă-i p-așa, tu de ce ciuți ?

STAN (cîteva clipe, derută) : Cineva, musai să dea din gură sau să vă cînte... Da, da, să vă cînte, ca s-aveți mai mult spor...

PETRIA (blind) : Du-te acasă, Stane !

(Irina îl eliberează pe Ștefan de povară.)

STAN (clatină din cap, cu privirile pierdute) : Nu mă duc acasă ; de cu ziuă, colindai cinci tarlale, să iau sama la lucrări ; mai am cinci pîn' la prînzul-ăl mic. Și, dacă ies bine la socoteală, poa' să capăt insigna de fruntaș. (Trist.) De zece ani nu mi-au mai dat-o...

PETRIA (ca mai sus) : Du-te acasă, Stane !

STAN (șantaj de copil) : Da-mi dai cinci lei ?

PETRIA : Ce-ai nevoie ?

STAN (conspirativ) : Să mă pui în cursă și să-mi cumpăr din tîrg, de la Drăgășani, o chitară, să nu mă mai rog de Țivriș să mi-o dea p-a lui ; ș-o să-mi șadă frumos, și toate muierile o să belească ochii după mine...

POPONETE (liniștitor) : Nici o grija, Stane, te duci la magazin, ș-o să ți-o dea pe foaie de virament, le spui că ești în formația căminului cultural. Acu', hai să mergem ; te petrecem și noi o țiră.

(Îi face semn lui Țivriș, acesta pricepe ; amîndoi îl apucă, protectori, de brați.)

STAN : Da' să le ziceți și voi să mi-o dea.

ȚIVRIȘ : Le zicem, Stane...

STAN (pe ieșire) : Și să le mai ziceți că sînt fruntaș...

POPONETE : Le zicem, le zicem.

(Ies.)

PETRIA (nu-i dă timp lui Ștefan, care ar vrea să întrebe ceva) : Un năpăstuit de soartă... Tovarășe director, cînd am putea primi comorile făgăduite ?

ȘTEFAN : Chiar și astăzi.

LIZICA (lui Ștefan) : O clipă, te rog. (Îl trage mai la o parte, glas încet.) Ești inconștient ? Cum de te-ai hotărît să le dai asemenea comori ?

ȘTEFAN : Fii liniștită, nu le dau asemenea comori, ci comori asemănătoare...

LIZICA : Adică ?

ȘTEFAN : Păcăleală la păcăleală trage... Vrei mură-n gură ?

LIZICA : Am ghicit ! Ești formidabil ! Și crezi că fata asta n-o să-și dea scama ?

ȘTEFAN : În caz că-și dă, cu atît mai bine, iar dacă nu, o să-i fie de învățătură. (Se apropie de ceilalți, arată spre Lizica.) Dumnezeu mi-a făgăduit că va veni, aproape lunar, pe la noi, să vadă cum evoluează olandezele...

LIZICA (aparte) : Șantajist ordinar ! Cu „Alfa Romeo” am să vin...

ȘTEFAN : Dacă a început-o cu „Alfa Romeo”, pînă la avionetă personală nu mai e decît un pas. Vă amenajez și un mic aerodrom, dacă vreți. (Irinei.) Din cîte-am înțeles, tocmai porniseși spre mine...

IRINA : Daa, voiam să ajung la dumneavoastră, într-un suflet. (Reintră în scenă Poponete și Țivriș.) Și dumnealor erau în delegație.

ȘTEFAN : În regulă. Mergem să vizităm cooperativa și să mă edific asupra condițiilor ce le veți asigura, apoi vă duc eu cu mașina.

LIZICA (mălișoasă, arătînd spre Irina) : Ștefi dragă, să nu-ți consume prea mulți kilometri...

IRINA (neînțelegînd prea bine aluzia, dar, speriată, vrînd să preîntîmpine o eventuală catastrofă) : Vă promit că vor fi primii și ultimii !

GONG

PARTEA a II-a

(A trecut aproape un an de la începerea acțiunii. Sfîrșit de toamnă. La ridicarea cortinei, camera îngrijitorilor rămîne, cîteva clipe, goală. Pare mai dichisită ; pe pereți, mai multe poze colorate, pe pătut, un așternut curat, la fereastră, o perdeluță confecționată din stambă colorată, ieștină. Într-un colț, se văd cîteva ustensile : un separator și cîteva bidoane pentru lapte, biberoane pentru alăptarea vițeilor etc. Pe ușa ce desparte cămăruța de grajd intră Irina și Catrina, Irina pare slăbită, cuprinsă de oboseală.)

CATRINA (matern) : Irină, muică, iar nu mînceși nimic de-azi dimineață ; tu nu

- vezi că te uści de-a-npicioarele ?! Du-te la cantină și-mbucă ceva ; am eu grijă, pin' ce te-torci.
- IRINA (*își dezbracă halatul, se așază pe marginea patului și rămîne cu el în poală*) : Nu mi-e foame.
- CATRINA : Parcă musai să măninci de foame ; să nu cazi ca bou-n brazdă, de-asta... Te-au dat gata, așa-i ?
- IRINA : M-au dat...
- CATRINA : Să mulgi douăzeci de vaci cu ugeru' cît un hîrdău, nu-i de ici, de colea ! Și, iacă-tă, acu', acu', se-implinește anu' de cînd robotești pe lingă ele... Ești fată cu carte, ai hîrtie la mină, de tehniciană, și să stai la coada vacii, ca și mine !
- IRINA (*zîmbind*) : Nu mă mai vezi în chip de dușman, ai ?
- CATRINA (*moale*) : Mi-apăram și eu stropu' de fericire ; da' din vreme ce Zamfir al meu, după ce veni din armată, s-aranjă la circa veterinară, tot aci-n comună, nu mai mi-e nimeni dușman... Așa că, ocupa-ți locu' ce ți se cuvine ; să nu se-nfigă altu' pe el și să-mi rămîi zbir-năind din buze.
- IRINA : Nu mă interesează...
- CATRINA : Dac-o ții morțiș să îmbătrînești mulgătoare, ca mine, n-ai decît ; cu binele, rar o să găsești pe cineva să te forțeze ; fiecare cată să și-l păstreze pentru el. I-adevărât, cu olandezele tale, ciștigi cît trei dintre noi, aștilaltî. Să fie-adevărât ce se zvonește, c-o să ne dea și nouă, aștorlalte ?
- IRINA : Categorie, ne-a făgăduit că, nu peste multă vreme, o să avem un șeptel de toată mîndrețea...
- CATRINA (*ușoară insinuare*) : Noroc că ține la ține tovarășu' Bogdănescu...
- IRINA : Ține.
- CATRINA (*ca mai sus*) : Și mereu își face de drum p-aci...
- IRINA : Își face.
- CATRINA (*stăit de șarpe*) : Și șefa aia, de la București, Lizica Vrabie, una-două, te pomenești cu ea-n ușa grajdului : c-un ochi la vaci, c-un ochi la Irina...
- IRINA : Lucrează la un proiect de modernizare.
- CATRINA : Ba, pe mine mă bate gîndul c-o ține morțiș să-l... modernizeze pe Bogdănescu.
- IRINA (*aferată*) : Of, dodă Catrină, unde-ți zboară mîntea...
- CATRINA (*mai mult pentru sine*) : Într-acolo unde mi-e interesu'...
- IRINA (*ridică din umeri, apoi, ironică*) : Vai, cît mister ți se-ascunde-n vorbe !... (*Mică pauză.*)
- CATRINA : Îmi place de tine, Irină, că ești deșteaptă foc și că nu umbli cu ascunzișuri ; păcat că nu stai mai mult de discuții cu Zamfir al meu, că și el e deștept... foc de deștept.
- IRINA : Recunosc, este...
- CATRINA (*sentimentală*) : Aseară a scopit purceii lu' Crăcea ; nu zici că, zor-ne-voie, să vie la ține c-o străchinuță de fudulli prăjite... I-am ținut eu din scurt...
- IRINA : Bine-ai făcut ; precis că i-aș fi dat cu străchinuța-n cap.
- CATRINA : Cam la așa ceva m-am așteptat și eu ; de-ai i-am zis să se potolească... Dragu' manii, ce mă mai prelucrează și el !
- IRINA : Cum anume ?
- CATRINA : C-o s-ajungem pîn-acolo că n-o să fim lăsați să punem mina pe biciușcă ori pe sapă fără diplomă la mină ; c-așa o cere secolu'. Da' nu se găsește nimeni, soro, s-aibă curaj și să i-o zică de la obraz lu' tovarășu' ăsta Secol — ce-are cu noi, de nici sufletu' nu ne lasă să ni-l tragem ?... la ascultă, Irină, de ce nu te măriți ? Harnică ești, cuminte — pun mina în foc — doar am stat cu ochii pe tine...
- IRINA (*obosită de vorbărie*) : Dacă nu iubesc pe nimeni...
- CATRINA : Zamfir al meu te iubeste de i se bițnă inima-n coșu' pieptului. (*A plin-soare.*) Săracu', mi-e așa milă, cînd îl văz cum se perpelește, ca șoricu' pus pe jăragai...
- IRINA : Zău că-mi pare rău, dar...
- CATRINA : Și de tine mi-e milă ; zaci aici, în cotineața asta cu miros de bălegar. Măcar să te fi mutat la Petria ; te-a poftit de-atîtea ori în odaia a bună...
- IRINA (*cu un soi de îndrăgire*) : Nu vreau să-i fiu nimănu cu nimic datoare ; mă simt foarte bine unde sînt... Ș-apoi, după cite știu, în odaia bună stă nea Stan.
- CATRINA : Păi, cum să nu stea, dacă e bărbat-su !
- IRINA : Ce spui ? Bărbatu' dumneaci ? !
- CATRINA : Mda, Petriei nu prea-i place să se laude cu el și nici s-aducă vorba... E bun și la locu' lui, săracu', chit că i-a rămas doar un strop de mînte ; numa' că, atunci cînd l-apucă pandaliile, ne-nțeapă cu vorba de ne ușucă. Și mai are un nărav : deschide geamul dinspre ulița mare și scoate limba la oameni...
- IRINA : Ei și ? !
- CATRINA : Cînd e vorba de-ai noștri, nu e nimica, da' s-a nimerit, de fo cîteva ori, s-o scoată la niște șefi picați, p-aci, de nu știu unde, și era să iasă dandana mare. (*Se uită în jur.*) Pe politic, soro ! Pînă la urmă, s-au lămurit lucrurile, da' să stai mereu cu frica-n sin... Or, dacă te-ai muta tu acolo, Petria ar avea motiv să-l bage într-o odaie care dă spre fundu' bătăturii ; că Stan nu vrea, neam, să plece de bună-voie ; o ține-ntruna, că el e frunțas și că merită să stea-n față.
- IRINA : Abia nu m-aș duce... Dar din ce i s-a tras ?
- CATRINA : Dintr-o căzătură... Să tot fie cînsprezece ani... Petria era contabilă, iar Stan, tractorist ; învățase meseria la bătrînețe, că se cerea... Muncea ca un apu-

cat. Intr-o toamnă, întîrziase cu semănatu'... Tractoriștii ăilaltți, mai tineri, mai zînturatici, s-au împrăștiat care-neotro, că se nimerise-ntro simbătă spre duminică. Mustu' dăduse-n fier. Stan începuse, de dimineată, să are o pirloagă. Se lăsase întunericul și încă n-o isprăvisc: n-a vrut să vie din cîmp, cu nici un chip; hăt-încolo, după miezu' nopții, Petria, nemaiauzind păcănit de motor, a luat cîteva oameni și s-a dus după el; au cotrobăit mult pînă să-l găsească; l-au dibuit într-o ripă, sub hărăbaie, mai mult mort decît viu... Luni de zile l-au purtat prin spitale, l-au tăiat la cap și l-au cusut la loc... Cum-necum, l-au pus pe picioare, da' om cum a fost nu mai e. Nu face rău nimănui, e blind, mai dă ș-o mîină de ajutor, cînd și cînd; numa' că, atunci cînd îl apucă, deschide geamu' și scoate limba la trecători...

IRINA: Dacă atîta plăcere i-a mai rămas, de ce să-i fie luată?

CATRINA: El, cu Tilică al meu, erau leat, buni de petreceri, de nu s-a pomenit: li se dusese vestea, hă, hă, pînă dincolo de Vilcea... (A plîns.) Tilică al meu se prăpădi cu zile, dintr-o-nțăpătură-n călci; acum fo douăzeci de ani, nu purtau bocanci decît primaru' și șefu' de post; Stau rămase păcum îl vezi, cu mintea hai-hui, iar eu cu Petria ne canonim. (Plînsul.)

VOCE DE FEMEIE, DINSPRE GRAJD: Catrină! Hai fuga, că lu' vitelu' ăla roșcatu' i se-nțepeni o sîrmă-n git!

CATRINA (spre grajd): De unde, fa, sîrmă?!

VOCEA: Din balotu' de paie!

IRINA (în timp ce Catrina se apropie de ușă): Mai zici că-i frec pe Poponete și pe Tivriș? E de datoria lor să controleze ce bagă sub botul vitelor...

CATRINA: Nu i-ar mai răbda pămîntu', și p-ăștia...

IRINA (se ridică): Să vedem despre ce e vorba...

CATRINA: Mă descure singură; nu-i prima oară. Tu, întinde-te și odihnește-ți oasele nițel, că acu' piecă ora mulsului. (Iese, Irina se întinde pe pat și, cu mîinile sub cap, privește fix în tavan. La intrarea în sediu apare Poponete. Se oprește, se uită. După cîteva clipe apare și Tivriș.)

TIVRIȘ (solemn): 'mneata, cetățene Poponete.

POPONETE (idem): 'mneata, cetățene Tivriș.

TIVRIȘ: O făcuși?

POPONETE: O făcui.

TIVRIȘ: Ia să văd.

(Poponete scoate din buzunar o hîrtie și i-o dă.)

POPONETE: Dă să văz și eu.

(Tivriș — același gest. Amîndoi citesc hîrtia.)

TIVRIȘ: Crăcea ți-o făcu?

POPONETE: Crăcea.

TIVRIȘ: Se vede după stil.

POPONETE: Cît îți luă?

TIVRIȘ: O țuică mare și două ouă. Ție?

POPONETE: Tot o țuică mare, da' nu-i dădai decît un ou, că fu de rață.

TIVRIȘ: Ale mele fură de găină. Merită; ș-a dat de multe ori demisia și știe cum s-o-ntoarcă din condei. Plus că face și texte pentru brigadă și se pricepe la talent. Președinta o fi p-aci?

POPONETE: Nu-i 'muzii glăscioru', da' o fi p-aci.

GLASUL PETRIEI (din culise): M-ascuți. Tudose? Dacă, pînă diseară, n-au să se ducă la baza de recepție ultimul știulete de porumb și ultima căruță de struguri, ți-ai găsit nașu' cu mine; mototol te fac, cît ești tu de vice...

GLAS: Or să se ducă, duce-m-ar țapăn, că nu mai știu cum să mă-mpart...

(Apare Petria. Văzîndu-i, se proșăpește în fața lor, cu mîinile în șolduri. Cei doi, cu hîrtiile în mîină, se fac, parcă, mai nuli.)

PETRIA (dojenitor): Cade cerul pe noi, de zor, iar voi, după elte observ, vă țineti de musafirlicuri. (Răstît.) Vacile au furajele asigurate pe ziua de azi?

TIVRIȘ: Au!

POPONETE: Le dădurăm și peste plan, să nu iasă vorbe.

PETRIA: Moara de ciocănele se dreaș?

TIVRIȘ: O drege, acuma, Ceacru...

POPONETE: Drege mereu la ea, și-njură de toți dumnezeii, că n-are piese de schimb.

PETRIA: Să-njure de ce-o vrea și s-o dreaș cum o ști, numa' s-o pornească. (Intră în birou, urmată de cei doi, care rămîn în picioare, în timp ce președinta, preocupată, caută diferite hîrtii prin sertare etc. Ridică ochii spre ei, îi privește cîteva clipe, lung.) Aveți fo treabă cu mine?

TIVRIȘ: Avem...

POPONETE: Chiar foarte importantă. (Amîndoi îi întind hîrtiile. Pe măsură ce le citește, chipul femeii se întuneacă.)

PETRIA (ușor, început de furtună): Daravela asta ce-o mai fi-nseamnă?!

POPONETE: Daravela asta înseamnă c-avem dreptu' să ne exercităm drepturile democratice...

TIVRIȘ (aparte, cu invidie): Mă taie Poponete; are el limba bleagă, da' mă taie. (Petriei, cu solemnitate.) Hotărîrăm, eu și cu el, să ne dăm demisiile...

POPONETE (aceeași solemnitate): Taman așa hotărîrăm...

PETRIA: V-o fi intrat mintea-n recreație, te pomenești!

POPONETE (atîns): Mintea noastră-i veșnic trează...

TIVRIȘ: Chiar și cînd dormim tun, ră-mine trează...

POPONETE: Așa ne-am învățat, de pe cînd eram paznici de noapte.

- PETRIA (*îi îngină*): „De cînd eram paznici de noapte”. (*Aprigă*.) Și cine s-a (î)uit, luni de zile, de capul meu, să fie promovat ?
- POPONETE ȘI TIVRIȘ (*intr-un glas*): Eu !
- PETRIA (*dramatizînd*): Mi-aduc aminte, nu mi-aș mai aduce, o noapte-ntreagă n-am înfruntat, în sedință, eu ăi din Consiliul de conducere, să vi se-neredîinzeze funcții de răspundere în sectorul de creștere a animalelor ; am garantat pentru voi : și, poftim, răsplată. (*Iar aprigă*.) Păi, să nu vă trimit la dracu' ? !
- TIVRIȘ (*spăsit*): Trimite-ne.
- POPONETE (*idem*): Ne-om duce ș-acolo ; sintem cumînți ș-ascultători ; încotro ne mii, acolo ne ducem.
- PETRIA (*lehamite*): E clar : n-a mai rămas strop de rușine pe suprafața pămîntului... (*Se ridică în picioare*.)
- TIVRIȘ (*cu tărie*): Nu e clar nimic, fiindcă habar n-ai ce ne-a-mpins pe noi la gestu-ăsta...
- POPONETE: Cum afli, cum ne comanzi statui de piatră...
- PETRIA: Poate, niște cruci... V-ascult, da' repede, că nu am vreme de pierdut...
- TIVRIȘ: Mîndria...
- POPONETE: Exact : simțu' nostru patriotic.
- PETRIA (*cade pe scaun, pentru cîteva clipe își acoperă ochii cu mîinile, Privindu-i*): Tot aci-mi sînteți ?
- POPONETE: Păi, nu vorbirăm de mîndrie și de...
- TIVRIȘ: Poponete, lasă-mă pe mine, să-i expui științific. (*Petriei, doctoral*.) Cînd am căpătat alea douăzeci de olandeze și ne-ai trasat sarcină, mie și lu' Poponete, aci de față...
- POPONETE (*ca un refren*): Sînt aici, sînt aici...
- TIVRIȘ: Poponete, nu mă scoate din țîțini ! (*Petriei*.) ...Na, că pierdui șiru'...
- POPONETE: Sarcina...
- TIVRIȘ: Așa, să-i dăm ajutor Irinei, nu ne mai încăpeam în piele...
- POPONETE: Ne fuduleam în toată comuna.
- TIVRIȘ: (Da' acum venim și spunem că nu mai putem îndura să fim martori la aîta nedreptate. Drept care... (*Îi arată hirtile*.)
- PETRIA: Cine s-a găsit să vă nedreptățească ? !
- TIVRIȘ: Nu pe noi, că nu i-ar merge. (*Tragic*.) Pe vaci...
- POPONETE (*văzînd că Petria nu înțelege ; tragic*): Pe vacile de baștină...
- TIVRIȘ: De ce se umblă cu discriminări ? Alea, fiindcă se cheamă că sînt olandeze...
- POPONETE: Străine, de...
- TIVRIȘ: Trăiesc ca-n rai, iar ălelalte, fiindcă s-neam de-al nostru, s-o ducă tot după stilu' al vechi ?
- POPONETE: Ș-asta, unde ! Intr-o unitate socialistă...
- TIVRIȘ (*grijuliu*): Poponete, nu te vîri prea adînc în politică, că te-nțepenești și nu te mai scot nici cu șapte perechi de boi. (*Văzînd că Petria, nemaiputînd rezista, izbucnește într-un hohot de ris, dojenitor*.) Astea nu sînt chestii de ris...
- PETRIA: Iertați-mă, mă pornii fără să vreau...
- POPONETE: Multe face omu' fără să vrea, da' există o margine. Irina, mai că nu ne-a pus s-aducem așternuturile de-acasă și să le-nțindem sub ele ; ce e mai bun, lor le dă să mănînce.
- TIVRIȘ: Iar nouă ne-a făcut un program, că, la regiment, unde-am satisfăcut stațiu' militar, ni s-ar părea, acum, că sintem la Călimănești... Noi ne-mbățim o dată la săptămînă, în copaie, iar pe duminelor, de trei ori. Parcă văz c-o să ne oblige să cumpărăm și șampon d-ăla, de cocoane, ca să le lucească păru' pe spinare.
- POPONETE: Ba n-aș lua, nici mort ; mai întii muierii mele și dup-ai...
- PETRIA: Dar că exemplarele astea de rasă dau de trei ori mai mult lapte decît ale noastre, unele, chiar cîte patruzeci de litri pe zi, nu vă spune nimic ?
- TIVRIȘ: Păi, sigur că ne spune ; însă, nici prea mult răsfaț nu e sănătos.
- POPONETE: La urma urmelor, cu cît dau mai mult, cu atît ar trebui să fie mai modeste : citeodată, cînd trec pe lingă ele, am impresia că nici nu mă mai bagă-n seamă...
- TIVRIȘ: Ce s-o mai lungim, mîndria noastră-i profund rănită. Așa că, vezi cum procedezi cu demisiile ; dă-ne la irigații, la brigada de construcții, chiar și-ndărăt, la pază...
- POPONETE: În ce mă privește, oricum mi-am pus în gînd să mă recalific total, să gust și eu, din plin, roadele...
- PETRIA: Ce roade, Poponete ?
- POPONETE (*fălos*): Cînd s-o face Oltu' navigabil, de la Dunăre la Drăgășani, eu mă fac căpitan de vapor...
- TIVRIȘ (*reproș*): Asta nu mi-ai spus-o, Poponete, și s-ar fi căzut...
- POPONETE: Nici nevesti-mi nu i-am spus-o, momentan, că mi-e frică și de ea, și de valuri...
- TIVRIȘ: Frică ? ! Apa o să treacă, tu o să rămii, ca pietrele, la fund ! (*Sună telefonul*.)
- PETRIA (*în receptor*): Alo !... Da, chiar Petria Rotaru la telefon... Bună ziua, tov-rășe Bogdănescu... Nu, nu mi s-a comunicat nimic. O fi fost linia blocată, te pomenești !... Ce anume ?... Schimb de experiență, aici, la noi ?... Cum ? Cu cei mai buni zootehniști din cinci județe ?... Vai de mine ! Păi, o să avem ce le ară-

ta 2?... Ce spuneti? Din poziția Ministerului?... Asta înseamnă că tovarășa Lizica Vrabie a pus treaba la cale... Vedeti că am ghicit?... Aoleu! Și Televiziunea?... Mă rog, nu am nimic împotriva; dacă e să ne lăudăm, măcar s-o afle toată țara... Și, pentru când v-ați gândit?... Peste trei zile?... Cam în primă... Bine, de acord. Chiar acum am s-o anunț pe Irina... Veniți și dumneavoastră, peste un ceas?... Am înțeles, vă așteptăm la sediu. La revedere! (*Pune receptorul în furcă, își vede de hirtii. După o vreme.*) Nu doresc să ne pregătim în mod special; tot ce e bun, să fie de-adevăratelea, tot ce e rău, să rămână la vedere; de-ai-și schimb de experiență. (*Pentru sine.*) Prima dată când ieșim și noi din anonimat... Și, datorită unei copilandre, poposit aici, ca o sămânță adusă de vânt... Oh, uitaseam că vouă la altceva vă stă mintea. (*Ton oficial.*) Sint de acord cu demisiile; unde-o să lucrați, se va stabili în Consiliu. (*Vrea să pună o rezoluție pe cereri.*)

TIVRIȘ (*se repede*): Stai! Momentu' e istoric; taman noi să lipsim?

POPONETE: Eu mă și gândii, acumă, e-aș putea ține un referat despre folosirea calculatorului electronic în căratu' finului cu spinarea...

PETRIA: Mă, vă dați demisiile, ori nu vi le dați, s-o lămurim! Pe loc...

TIVRIȘ: Dacă ne filmează, ne băgăm în televizor, eu și Poponete, de-a dreapta și de-a stînga Irinei?

POPONETE: Tivriș, iese cu bucluc. Petrie, eu mai șed pe lângă vaci, pîn' s-o face Olu' navigabil; e-atuncea, mort-copt, tot mă transform în căpitan de vapor...

PETRIA (*lui Tivriș*): Și tu?

TIVRIȘ: Rămii și eu, pentru istorie...

PETRIA (*le dă hirtii*): Mergeți și mi-o aduceți pe Irina.

TIVRIȘ: Intr-o clipită...

POPONETE: Pe sus ț-o aducem.
(*Se îndreaptă spre ieșire, se privesc o clipă, își șușotesce ceva la ureche, se întorc și rămîn drepti în fața Petrici. Cîteva momente de tăcere.*)

PETRIA (*ridică privirile*): Tot de voi dau eu ochii? Ce mai vreți, mă, pacostelor, de la sufletul meu?

TIVRIȘ (*ezitînd*): Nimica, pentru noi...

POPONETE: Ne roade grija pentru generația tină...ră...

PETRIA: Generația tină...ră!!! Ce-mi tot bîlmăjiți voi, acolo?!

TIVRIȘ: Irina...

PETRIA: Irina! (*Ingrijorată.*) Ce-i eu ea? I s-a-ntîmplat ceva, s-o fi-mbolnăvit?

POPONETE: Cînd pe-un om îl pîleşte dragostea, cred și eu că, ăla, zdrăvăn nu mai rămîne... (*Își arată limba.*) Parcă, damblageala mea...

TIVRIȘ: Cu 'năsu' nostru de 'vulpoi', am mirosit că-ntre ea și... tovarășu' Bogdănescu...

POPONETE: Iubire mare, ce mai...

PETRIA: Nici nu mă așteptam ca mintea voastră să născocască ceva mai bun!

TIVRIȘ: Nu e născocire, e adevăru' gol-goluț.

POPONETE: Parcă n-o vedem cum umblă, toată ziua, ca o curcă beată? Din dragoste i se trage...

PETRIA: Și, el?

TIVRIȘ: De el nu sintem siguri, avem mai puține documente la mină, da' de ea, mie-n sută...

POPONETE (*zguduît, cu glas pîigăuit de emoție*): Bietu' copil, să-i cadă pe cap o astfel de năpastă...

TIVRIȘ (*scrișnînd*): Nu mi te mai smiorcăi aci. Cînd vrei să-i pice drag cineva? Cînd o fi cu un picior în groapă?

POPONETE (*își revine*): Ai dreptate, Tivriș, și scarlatina, numa-n tinerețe se face...

TIVRIȘ: Păi, vezi?...

POPONETE: Văz, că sint pățit...

PETRIA: La urma urmelor, îi privește pe ei; nu-i treaba noastră.

TIVRIȘ: Ba eu cred că este...

PETRIA: Cum așa?

POPONETE: Uîți de tovarășica de la Minister, Lizica Vrabie?

PETRIA: Nu uit, dar...

TIVRIȘ: Păi, cînd s-o-nfură ș-o bubui, nu s-alege prafu' și de olandeze și de TV?

POPONETE: Ba, te pomenești și cu Irina transferată tamai la dracu-n praznic...

PETRIA (*enervată*): Și ce să le fac eu, mă, să le interzic să se iubească?

TIVRIȘ: Să aplicăm o metodă sau ceva, ca să le piară chefu' unu' de altu'...

POPONETE: Ee, ce bune ar fi niscai prafuri...

PETRIA: Prafuri? Ce fel de prafuri?!

TIVRIȘ (*Fioroasă*): Nu cumva te duce gîndu' la șoricioaică...

POPONETE: Ferit-a Sfîntu'! Ce sint eu, criminal?... De scărpinat, de strănutat...

TIVRIȘ: N-ar fi rău: cînd îl stringi p-ăla-înt în brațe ori te stringe el, să-ți vie, așa, să te scarpini ca turbatu'...

POPONETE: Sau să nu te mai oprești din strănut...

PETRIA (*a disperare*): Ieșiți afară, marș unde vă trimisei... (*În timp ce aceștia ies.*) Nu se mai satură pămîntu' de voi, odată...

POPONETE (*din culise*): Lumea asta, abia după ce n-om mai fi, o să ne ducă lipsa...

TIVRIȘ: Cu toți oamenii de valoare s-a-ntîmplat la fel...

IRINA (continuă să stea întinsă pe pat, cu ochii închisi, însă fără să doarmă, Stan intră cu pași furișaji, cu chitara și cu fluierul agățate pe după gît, își scoate pălăria, se așază pe un scăunel și, sprîjinindu-și bărbia în pumni, o privește lung pe Irina. Aceasta, ușor temătoare, se preface că s-a trezit din somn. Fără să se miște.) Ai venit după ceva, nene Stane ?

STAN (tresare, se luptă să-și adune gîndurile): Venii să-ți cînt...

IRINA (se ridică în capul oaselor): Să-mi ciuți ? !

STAN : Te văz mereu abătută. Cînd văz oameni abătuți și triști, mă ia cu sfîrșeală la inimă : d-aia venii, să-ți ciut. (*Pe gînduri.*) Altă putere, n-am... (*Tainic.*) La spital, unde m-au ținut ca să-mi bată niște cuie-n cap, să vadă ce-i înăuntru, era un doctor, pîinea lui Dumnezeu, care ne punea plăci ; ascultam și ne simțeam ca pe o saltea moale-moale. (*O privește, bănuitor.*) Nu mă crezi ?

IRINA (intră în joc) : Cum să nu te cred ? ! Dar mă gîndesc dacă n-ar fi bine s-o aminăm pentru altă dată.

STAN : Mi-e să nu fie prea tîrziu ; uneori, toate se fac prea tîrziu. (*Îl cuprinde tristețea.*) Mă rugai de ei, ani în șir : „Mă, tovarăși, puneți cabine pe tractor, să nu ne mai bată ploaia și zloata, vîntu' și soarele ; că, spre'u, de la om pornește...” M-ascultau și tăceau, și tăceau... Și, uite că mă răsturnai... Și, dacă tractorul n-avu cabină, făcuî buba la cap...

IRINA (prevenitoare) : Acuma au, toate au, nene Stane, nu-ți mai face griji. Știi ce, ia dă drumul la o cîntare, să ne-nveselim amîndoi ; din ce vrei să cînți, din chitară, din fluier...

STAN : Din fluier nu mai pot, c-atunci, cînd cu căzătura, mi s-a rupt ceva aici, în coșu' pieptului : și, d-aia, cînt din fluier juma-juma cu vîntu'...

IRINA : Iartă-mă, da' nu pricep o iotă.

STAN : Cînd bate vîntu' tare, fi țin fluieru-n față, și eu numa' ce pui deștele, ș-atuncea iese cîntecu'. Da' acuma nu e vînt, și nu pot cînta din fluier... În schimb, m-ajut cu asta. (*Arată chitara.*) Om bun, Tîvriș, mereu mi-o împrumută... Și cu, cînd dau cu ochii d-un om necăjit, mă reped și-i cînt...

IRINA : Păi, să-ncepem...

STAN (se gîndește, mîngîie corzile chitarei) : O să-ți zic unu' pe care-l știu numa' eu ; îl mai știa văr-miu, Tîlică Păpălău, al Catrinii. Ni-l cînta Gheba, mama mamii ; ședea p-un scăunel pe după sobă, și ni-l cînta... (*Cîntă cu voce înecată, numai pentru el, pe o melodie oltenească domoală.*) ...Ș-apăi, dodă, dodă, / Mă jurai, dodă, să nu beau vinii ! / Ș-apăi, dodă, dodă, / Mă jurai, dodă, să nu beau

vinii / Dodă, dodă / Pin-n-o fi, dodă, pahaaru' plinii / Dodă, dodă / Pin-n-o fi, dodă, paharu' plinii... / Ș-apăi, dodă, dodă / Mă jurai, dodă, să nu beau tui-căai / Ș-apăi, dodă, dodă / Mă jurai, dodă, să nuu beau tui-căai / Dodă, dodăi / dodă, să nu beau tui-căai / Dodă, dodăi, / Pin-n-o fi, dodă, și fripturică Dodă, dodăi, / Pin-n-o fi, dodă, și fripturica.

(În timp ce Irina ascultă, sincer impresionată, dau buzna înăuntru Poponete și Tîvriș, care rămîn puțin surprinși, la vederea lui Stan. Acesta, la rîndu-i, cînd îi vede, sare în picioare.)

TIVRIȘ (lui Stan, ca unui copil) : Stane, o nimeriși cam prost, cu cîntatu' ; e focu' pe noi.

STAN : Unde e foc, musai să fie și cîntec... TIVRIȘ : Las-o pe altă dată. (*Se caută prin buzunare, scoate niște bani.*) Na, treci pe la Bufet și bea una mică...

POPONETE (*același gest*) : Ține și de la mine ; ia-ți un pachet de „Nationale”.

STAN (ia banii, bucuros) : Bogdaproste ! (*Irinei, aparte.*) Ei mă cred flet, da' nu sint flet ; toți banii de căpătat îi adun în săcotei, pentru asta (*arată chitara*), da' să nu mă spui ; și, vezi, nu uita, cînd te frige la inimă, dă-mi de veste.

IRINA : Nici o grijă, nene Stane, nu uit.

STAN (pe ieșire) : Mă duc după oameni plăți de năcazuri...

POPONETE (*în urmă-i*) : Ți-ar trebui un milion de vieți, să treci pe la toți.

IRINA : Ce s-a întîmplat ?

TIVRIȘ : Fuga, la președintă.

IRINA : Eu vă întreb ce s-a întîmplat...

POPONETE : Îți puse Dumnezeu mîna-n cap...

TIVRIȘ : Și nouă, pe lingă tine ; o s-o afli din gura președintei, așa că, hai, fuga...

POPONETE : Iar dacă se nimerește șefa aia de la Minister. Lizica, să te faci că nici usturoi n-ai mîncat, nici gura...

IRINA : Ce tot vorbești, acolo ?

TIVRIȘ : Lasă-l, că vorbește cu cap. (*Se gîndește.*) Mai că l-aș ruga pe Zamfir al Catrinii să vie să-ți dea tîrcoale, să vadă și madam Lizica cum că...

POPONETE : S-aducă și niște flori, că nu i-o cădea mîna...

IRINA (*furie reținută*) : Un cuvînt dacă mai scoateți, pe tema asta, cu mine ați terminat-o...

TIVRIȘ (*intimidat*) : Ne e frică să nu s-abată prăpădu' peste noi...

POPONETE : Că dragostea e ca ciurma, cîte-odată... Hai să mergem.

IRINA (*privește ceasul*) : Nu merg nicăieri.

TIVRIȘ : E ordin !...

IRINA (*repros*) : Aproape un an, de cînd vă foiți pe lingă mine, și nu vi s-au fixat în minte orele de muls ; priviți ceasul... Vai de mine ! Nea Tîvriș, pină mulg eu, te rog să-mi aduci, de la bucatărie, patruzeci de kilograme de melasă diluată...

ȚIVRIȘ (*parapon*): Iar eu-nchinăciunea ? Iar eu meniuri ca la restaurantele de lux ? Da' pînă cînd o să...

IRINA (*nu-l ia în seamă*): Dumneata, nene Poponete, mi te înființezi cu douăzeci de kilograme de calciu ; am neapărată nevoie, pentru viței...

POPONETE : Dacă și la grădinița de copii ar fi așa, m-aș interna și eu să stau acolo, de luna pînă simhăta...

ȚIVRIȘ (*în vreme ce Irina își îmbracă halatul, pregătește gălețile etc.*): Ba eu zic că, dac-o mai ține mult așa, o să ne interneze p-amîndoi la balamuc ; nu degeaba ne duserăm cu jalba-n...

POPONETE : Țivriș, taci ! O-ntorserăm, o-ntorserăm. Doar sîntem oameni de onoare.

ȚIVRIȘ (*Irinei*): Și, cu ordinu' președintei, cum rămîne ?

IRINA (*deschizînd ușa ce dă spre grajd*): Intîi ne facem datoria aici și, după aceea, o să vedem ce-i cu ordinul acela. Dați-i drumul, tot nu scăpați. (*Iese. Țivriș își scoate căciula, o trîntește, cu putere, de pămînt.*)

POPONETE (*își scoate și el căciula, dar, cînd s-o trîntească, țipă*): Au !

ȚIVRIȘ (*speriat*): Ce e, mă ? !

POPONETE (*transpirat*): Era să fac calculatorul zob...

ȚIVRIȘ (*pe el transpirat*): Ptiu ! Ni s-ar fi dus pe copcă randamentul !

(*Ies amîndoi. Apar, în dreptul sediului, Lizica Vrabie și Ștefan Bogdănescu.*)

LIZICA (*ușor indispusă*): Iar nu găsim pe nimeni la sediu... Am să propun să se mute Ministerul aici, tot îmi fac eu veacul în această comună, de la o vreme...

ȘTEFAN : Ar fi o idee grozavă : spații largi, peisaje nemaipomenite, aer curat — să tot dai instrucțiuni și să conduci... Mă întreb, însă, dacă i-ar conveni lui Vasiliade să te urmeze : să nu-și strice bună-tatea de „Alfa Romeo”.

LIZICA : Ce te legi de el ?

ȘTEFAN : Eu ? Dimpotrivă. Mi se pare că tu ești aceea care-l chinuie și-l duce cu vorba...

LIZICA : Mă tem să nu pătesc ce-am pățit cu Vrabie...

ȘTEFAN : Pe-ăla-l știa o lume-ntreagă, de hahaleră ; doar tu îl vedeai ca rupt din soare... Cînd a pus mina pe buletin și pe domiciliu stabil în Capitală, fuga la divorț. Numai cînd mă gîndesc ce plasă ai luat, și simt în mine porniri de criminal, zău așa...

LIZICA : Măcar ghinionul meu de ți-ar fi ție de-nvățătură.

ȘTEFAN : În chestiuni dintr-astea, draga mea, numai propria experiență îți poate fi de folos.

LIZICA : Vorbim curat ca din carte.

ȘTEFAN : Ce vrei, sîntem doi oameni... școlii.

LIZICA (*se așază pe treptele de la intrarea în sediu*): Dar tu ?...

ȘTEFAN : Eu, ce ?

LIZICA : O iubești ?

ȘTEFAN (*o face pe nestiutorul*): Pe cine să iubesc ? ! Eu îmi iubesc munca, tovarășă : planurile lunare, trimestriale, semestriale și anuale, cu ele adorm în gînd și cu ele mă trezesc. Și, cînd am să mor, nu-mi doresc decît un cor de vaci și de viței de rasă, cîntîndu-mi aleluia, spre cimitir.

(*Lizica ride.*)

LIZICA : N-o să ai tu parte de-o astlei de onoare... În orice caz, pe-acolo, pe la noi, pe sus, circulă zvonul cum că este atît de îndrăgostită încît nu mai știe ce e cu ea...

ȘTEFAN : Și, tu crezi ?

LIZICA : De ce n-aș crede ? !

ȘTEFAN : Chiar de-ar fi așa, e prea crudă pentru mine...

LIZICA : În schimb, ești tu suficient de copt și pentru ea...

ȘTEFAN : Mă-ndoiesc că voi avea parte să mă iubească și pe mine cineva așa cum... cum o iubesc eu...

LIZICA (*compătîmire ironică*): Oropsitul de el ! (*Îl mîngîie.*) Mîncea-l-ar mama, de nefericit.

(*Intră Petria, rămîne, o clipă, surprinsă.*)

PETRIA : Vă rog să mă iertați, însă mă dusei la primar să-i comunic intențiile dumneavoastră...

LIZICA : Să trecem direct la amănuntele organizării.

ȘTEFAN : Fără eroina principală, nu se poate...

PETRIA : Vorbiți de Irina ? Trimisei în două rînduri după ea ; pesemne, încă nu isprăvi cu mulsul.

LIZICA : Ștefane, mă tem că va suferi un șoc, în clipa cînd va afla adevărul...

ȘTEFAN : Eu nu mă tem ; îți aduci aminte, acum aproape un an, cînd, în acest loc, ai s-a agățat de gît ?

LIZICA (*parodiînd*): „Ștefi, Ștefișor”...

ȘTEFAN : Puteam să am eu un șoc ; noroc că am avut prezență de spirit...

LIZICA : Chiar așa ? Nu cumva te făcuseși verde-albastru ?

ȘTEFAN : Mai degrabă, tovarășa Rotaru să nu facă un șoc ; atît de mult și-a dorit să aibă vaci de rasă olandeză în... parohia sa...

PETRIA (*enigmatică*): Noi, aștia, bătrînii, chiar dacă sîntem săraci în diplome, nu înseamnă că-i musai să fim și săraci cu duhul. Mi-am dorit rezultate bune, nu „marca fabricii”. Or, în privința asta, precum ați văzut și dumneavoastră, nu

- am de ce mă plînge... (*Lizica și Ștefan se privesc înfruntător.*) Nu știu care v-au fost intențiile, dar vă sînt recunoscătoare pentru încredere. (*Zîbind.*) Curat ca-n zicală : „Unde dai și unde crapă”... Irina mă îngrijorează...
- ȘTEFAN : S-a apucat de prostii ?! Ce se întîmplă cu ea ?
- PETRIA : Din păcate, nu-mi dau seama ce anume ; tot ce pot spune e că se menține, așa, într-un soi de încercenare ; trăiește numai pentru muncă. Or, după mintea mea, e un fel de a trăi pe jumătate.
- LIZICA (*privindu-l pe Ștefan*) : O fi îndrăgostită.
- PETRIA : Precis, nu.
- ȘTEFAN (*repede*) : Ești sigură ?
- PETRIA : I se ține de poale Zamfir, feciorul Catrinii Păpălu, (*Lui Ștefan.*) Îl știți ; dumneavoastră l-ați numit la circumscripția veterinară...
- ȘTEFAN : Îl știu ; nu-i băiat rău. Am să-l promovez. (*Aparte.*) Dar, la o mie de kilometri distanță de-aici...
- PETRIA : Nici s-audă de el ; cînd îl vede, să mă iertați, pareă l-ar vedea pe Ucișă-l toaea... Am încercat, de nu știu cîte ori, s-o scot din camera îngrijitorilor, de la grajd, și s-o duc la mine ; n-a vrut, n-a fost clip s-o înduplec. M-am înțeles cu primarul și cu secretarul utecului, să-i ridicăm o casuță. Nu-i convine ; de ce ? Tăiată-n bucăți să fiu, și nu pricep. Zicea că nu are pe nimeni. (*Lui Ștefan.*) Știți c-a avut o viață...
- ȘTEFAN : Mi-a povestit...
- LIZICA (*aparte, lui Ștefan*) : Cu confesiunile întîme încep toate...
- PETRIA : ...Cînd colo, am auzit că, lunar, trimite bani la o persoană. Se cheamă că, pe undeva, minte...
- LIZICA : Ar fi nefirese ca un om să arate precum un pabar cu apă limpede.
- ȘTEFAN : Nefirese ?!
- LIZICA : Mai bine zis, nefirese de frumos...
- (*Se aud voci în culise, apar Poponete și Tivriș, cu Irina la mijloc.*)
- TIVRIȘ (*chipurile, efort mare*) : Bună ziua ! O aduserăm.
- POPONETE (*idem*) : Cu cită caznă ! Da' nu-i spuserăm pentru ce.
- TIVRIȘ : Tot într-un secret o ținem ; doar că j-a pus Dumnezeu mîna-n cap. atila. (*Aparte, lui Poponete.*) Ce ne facem cu dumneaei (*o arată pe Lizica*), dacă-i dibuie ?
- POPONETE (*se gîndește o clipă*) : Tivriș, mă trăsnii o idee de zile mari !
- TIVRIȘ : Zi-o.
- POPONETE : S-o fac să se-ndrăgostească de mine...
- TIVRIȘ (*gest spre Lizica*) : Pe ?!...
- POPONETE : Pe, pe... Te-ai lăsa pe tine, da' n-ai avea spor ; ești cam mocofete. Mă sacrific eu, și gata...
- TIVRIȘ (*înflorat*) : Și, cum ai să procedezi ?
- POPONETE : O s-o iau cu șu, șu, șu, cu li, li, li, cu tri, li, li ; pînă-i abat atenția de la... (*Arată spre Ștefan.*) Și-i schimb direcția.
- TIVRIȘ (*eutremurat de groază*) : Da' ce te faci cu muierea ta ?
- POPONETE : Să-și ia și ea o lună de concediu ; treizeci de ani de serviciu credincios i-or fi ajungînd...
- TIVRIȘ : Să te-ajute Al de sus...
- POPONETE (*nițel înfricoșat*) : S-o-ncep de-acum ?
- TIVRIȘ : Timpul e-n seurt, așa că-ncepe...
- ȘTEFAN (*către Irina, asprime preajcută*) : Ia ascultă, tovarășă ! Ai afirmat, și în scris, și verbal, că nu ai părinți și nici rude de nici un fel ?
- IRINA : Așa și este !
- ȘTEFAN : Atunci, cui trimiți bani, în fiecare lună, pe cine ferecești ? Aud ?
- IRINA (*sfidătoare*) : Pe ibutul meu...
- TIVRIȘ : Săracu' ! O fi fun olog...
- POPONETE : Sau fun ciung...
- IRINA : Îi trimit directoarei Leagănuului de copii.
- ȘTEFAN (*firesc, cald*) : În ce scop ?
- IRINA (*aer de vinovăție*) : Pentru miere ; să le cumpere miere...
- PETRIA : Îmi aduc aminte : mi-a povestit o întîmplare...
- ȘTEFAN (*ca mai sus*) : Îți place mierea ?
- IRINA (*zîbindu-și*) : Îmi plăcea... Înșă, de cînd sînt în stare să cumpăr cînd vreau și cită vreau, nu-mi mai place...
- POPONETE (*își ia înîmă-n dinți, se apropie de Lizica și-i șoptește*) : Șu, șu, șu... (*Aceasta îl privește și-l ascultă uimită.*)
- LIZICA (*pentru sine*) : Ferește-mă, Doamne !
- POPONETE (*ca mai sus*) : Li, li, li...
- ȘTEFAN (*Irinei*) : Aș fi în stare să transfer aici cinci stupi, numai pentru uzul dumitale, personal.
- LIZICA (*avertisment, în glumă*) : Ștefi !
- IRINA (*lui Ștefan*) : Vă mulțumesc, dar... pentru asta m-au adus dumnealor (*arată spre Poponete și Tivriș*), pe sus ?!
- ȘTEFAN : Pentru altceva, mai important, care, de asemenea, te privește personal : peste trei zile (*pe măsură ce ascultă, pe chipul Irinei se va citi spaima*) organizăm un schimb de experiență ; vom aduce crescători de animale din cîteva județe, iar dumneata ai să le demonstrezi, pe concret, cum ai izbutit să obții rezultate extraordinare, în condiții pe care și eu le consideram neprielnice. Experiența dumitale va fi mult mai convingătoare decît nu știu ce referate savante ; de aceea, le vom evita. Așa încît, vreii-n vrei, ai să fii vioara principală.

TIVRIȘ : Da' eu și Poponete ?!

POPONETE : Barem niște contrabași, acolo...

PETRIA : Vouă, tacă-vă gura, că acuși vă dau în vileag...

ȘTEFAN : Și, încă ceva : ți-am verificat notele din anii liceului. Bravo ! Dacă le adăruși realizărilor de aci, se va alcătui o notă bună pentru o eventuală admitere la facultate ; se înțelege că bursa ți-am asigura-o noi. *(Îi observă paloarea.)* Dar ce-i cu tine, nu te simți bine ? *(Irina se clatină.)* Să nu-mi mai cazi în brațe, că nu-ți mai dau drumul, pentru nimic în lume.

LIZICA *(malițioasă)* : Ce repede progresăm !

IRINA *(incet)* : Vă rog din tot sufletul să organizați în altă parte acest schimb de experiență.

(Ceilalți rămân uimiți.)

ȘTEFAN : Poftim ?!

PETRIA *(fără să vrea)* : O luași pe urmele lui Stan al meu ? *(Irina fuge, iese din scenă, Poponete și Tivriș se reped s-o prindă.)*

ȘTEFAN : Lăsați-mă pe mine, o aduc eu. *(Fuge după Irina.)*

TIVRIȘ *(lui Poponete)* : Ce stai, mă, ce stai ?

POPONETE : Aoleu, uitasem. *(Se apropie de Lizica, aparte.)* Tri, li, li...

LIZICA *(teribil de amuzată)* : Mai degrabă, tra, la, la...

CATRINA *(i se ivește capul din culise, fără să fie observată. Privește, nespus de curioasă, De una singură)* : Ce s-o fi petrecînd ? Și pe mine de ce nu mă cheamă ?

ȘTEFAN *(ajungînd-o pe Irina în dreptul grajdului)* : Fă-mă să înțeleg ! Ai o atitudine care...

IRINA *(aproape plîngînd, copilărește)* : Tot eu să vă fac să înțelegeți ? După ce v-ați bătut joc de mine ?... Ați crezut că sînt o proastă, o analfabetă ; că nu mă prind, cînd, în loc de olandeze, mi-ați vîrît pe gît *(hohotește)* „Băltate românești” ?!

ȘTEFAN : Decî, ți-ai dat seama de la bun început că olandezele sînt, de fapt, „Băltată românească” ?!

IRINA : Din prima clipă am observat păcăleala ; v-am spus că nu sînt proastă...

ȘTEFAN : De-ai, președinta mi-a servit zicala eu „unde dai și unde crapă” !... Nu-i așa că sînt la fel de valoroase ?

IRINA : Absolut la fel, poate și mai...

ȘTEFAN *(mîndru)* : Soră-mea, Lizica, a colaborat la crearea acestei rase...

IRINA *(rămîne, cîteva clipe, împietrită)* : Tovarășa Li... Tovarășa Vrabie vă este soră ?

ȘTEFAN : Da' ce credeai ?! A, probabil te-a derutat numele ! E al fostului ei soț. E un an de cînd s-au despărțit.

IRINA *(culmea fericirii)* : Doamne, doamne ! *(Fuge cîțiva pași, se întoarce, nu-și găsește cuvintele, izbucnește.)* Tot eu să-ncep ?

ȘTEFAN : Cu o condiție : fără păcăleală și fără teatru ca data trecută...

IRINA *(cu simplitate)* : De cîte ori, noaptea, singură-singurică în cămăruța mea, nu ți-am șoptit că te iubesc... M-oi fi auzit ?

ȘTEFAN *(idem)* : De vreme ce-ți răspundeam, înseamnă că te-am auzit... Și, acum ?

IRINA : Acum, ce ?

ȘTEFAN : Probabil că ar trebui să rostesc ceva măreț și unic, de care să-ți aduci aminte toată viața...

IRINA : Nici tăcerea nu se uită. *(Îl îmbrățișează cu putere.)* Dragul meu, drag... *(Tot pe îmbrățișare.)* Oare ce simte un copil, cînd scoate primul țipăt, după ce se naște ?

ȘTEFAN : Cine știe, poate, bucurie, poate, durere... De ce mă întrebî ?

IRINA : Mă întrebam pe mine : aș țipa...

ȘTEFAN *(în glumă)* : Nu-i recomandabil. Uneori, țipetele se aud și se răstălmăcesc... Mai bine să ne întoarcem, să nu-și închipuie ceilalți cine știe ce...

IRINA : De-acum, nu-mi mai pasă... *(Ies, ținîndu-se de mină.)*

LIZICA *(privindu-și ceasul)* : Ce-o fi cu ei ? Sau n-o fi ajuns-o ? Niciodată n-a fost prea iute de picior, frățiorul meu... *(Ceilalți, într-un glas : „Frățior” ?!)* Adică, frate. Vrabie mă numesc după un fost soț și-o căsnicie defunctă...

TIVRIȘ *(aparte, lui Poponete)* : Du-te și te spînzură...

POPONETE *(automat)* : Mă duc, mă duc. *(Tresare.)* Unde, mă ?

TIVRIȘ : Să te spînzuri. Ț-ar mîntea a dracului ! Parcă Ț-ar fi soră cu limba...

POPONETE *(arătînd spre Lizica)* : Să-i cer iertare ?

TIVRIȘ : Cere-i, poate-ți mușcă una peste gură, că, zău, ai merita-o.

POPONETE : Doar pentru niște șu, șu și tri, li, li !

(Apar Ștefan și Irina, ținîndu-se de mină.)

ȘTEFAN : Cerem scuze pentru întîrziere, dar am avut de lămurit vreo două probleme.

LIZICA *(o îmbrățișează pe Irina)* : Eu vă felicit din toată inima, pentru aceea dintre probleme care Ține de... iuinaă.

IRINA *(Petriei)* : Olandezele noastre n-au fost decît un vis.

PETRIA : În schimb, „Băltatele” s-au dovedit o realitate foarte frumoasă, Irină.

ȘTEFAN : Nu cumva știți și dumneavoastră ?

PETRIA : Prin cărți ne mai uităm și noi. *(O cuprinde pe Irina cu brațul.)* Cu astfel de oameni, ai curaj să mergi pînă-n pînzele albe.

TIVRIȘ (*aparte, lui Poponete*): Iacă, pof-tim, și noi, totălași, ce le mai bește-leam...

POPONETE: Străințe-n sus, străințe-n jos : curată calomnie...

TIVRIȘ: Cînd colo, erau d-ale noastre, sînge din singele nostru... Pă cum văz, se lăsă și cu nuntă. (*Arată spre Irina și Ștefan*)

POPONETE: În semn de cinstire adică pentru amîndoi, la petrecere n-am să pun strop de băntură pe limbă; o să beau numa' lapte de „Bălțată”...

TIVRIȘ: Poate, și s-o drege vorbirea, Poponete.

(*Apare Catrina, teribil de indignată.*)

CATRINA: Dacă-i p-asa, nu mă las; mă duc la Crăcea, să-mi trîntească un me-moriu, să-l trimet la București...

POPONETE: Te costă o țuică mare și două ouă...

TIVRIȘ: Pentru memorii, ia mai scump. (*Catrinei.*) Și ee-o să cuprindă?

CATRINA: Plîngere-o să cuprindă!

PETRIA: Ți-a greșit cineva cu ceva?

CATRINA: Și tu, și dumnealor... (*Arată spre Ștefan și Lizica.*) Mie, Irina mi-e dragă, da' adică ce, numa' unii să stea-n față? Auzii tot... (*Răstit.*) De ce nu mi s-au dat și mie măcar fo zece „Bălțate”?

POPONETE: Cu mutra ta, s-apari la tele-vizor?

TIVRIȘ: Nu-i frumos...

CATRINA: Mă, luați seama la vorbe, c-atîta așteaptă Crăcea, să vă treacă și pe voi în memoriu!

POPONETE: Ș-o să te coste și mai scump.

TIVRIȘ: 'că ăla-nceasează științific.

LIZICA: Ai vrea și dumneata?

CATRINA: Păi, cum să nu vreau! Mai va, pin-o să ne prisosească laptele ori banii din casă. Și să vă văd pe unde-o să scoateți cămașa, cînd or s-audă celelalte mulgătoare...

ȘTEFAN: O să le dăm și lor, n-avem încotro.

TIVRIȘ (*aparte, lui Poponete*): Mi-e să nu ne rămîie calculatoru' prea mic, Po-ponete...

POPONETE (*idem*): Mie mi-e să nu ne devină căciunile prea mari, Tivriș... (*Apare Stan, în ținuta-i știută.*)

STAN (*pe intrare*): E, be, bei! (*Îi pri-vește cîteva clipe.*) Cum e vremea p-aci, veselă sau tristă?

VOCI: Veselă.

STAN (*ușor derutat*): Hm, pentru veselie nu sînt pregătit, n-au cîntec, așa că, faceți bine și cîntați-vă singuri...

POPONETE: Să ne cîntăm unul pe altul?

PETRIA: O să cîntăm cu toții... la nunta lor! (*Arată spre Irina și Ștefan.*)

CORTINA

„Rampă” acum 50 de ani octombrie 1928

Opera Română din Bucu-rești își deschide stagiunea cu Năpasta de Sabin Drăgoi. G. Popescu îl interpre-tează pe Ion. ● Visul aievea al unui actor de comedie, C. Toneanu, „un teatru al risului”. Pe „Schitu Măgu-reanu, „la doi pași de liceul Lazăr”, s-a deschis Teatrul intim. ● Camil Petrescu scrie cu energie într-un foarte acid editorial: „Căci în tea-tru nu importă decît perso-nalitățile. Meșteșugul e neces-sar ca un serviciu frumos la o masă bună, dar nu e in-dispensabil și în nici un caz suficient”. ● În Femeia mă-rii de Ibsen, Naționalul eta-lează o distribuție de aur: Petre Sturdza, Maria Filotti, G. Calboreanu, A. Critico, A. Athanasescu. ● Compania „Bulandra” reia puternica

dramă Manasse a lui Ro-netti Roman, prilej de cre-ații memorabile pentru I. Ma-nolescu, G. Storin, I. Mor-tun, I. Talianu.. Intr-un rol episodic, tinărul (de atunci și de azi!) Fory Etterle. ● La cinema „Scala”, trupa de revistă, în frunte cu Sili Va-siliu, M. Maximilian, Nicu Kanner, roagă pe răbdătorul spectator Să nu te superi că te-njur! Se vede că nimeni nu se supără, căci revista a avut viață lungă... ● Elvira Popescu, însoțită de o trupă condusă de Louis Verneuil, va juca, în cursul iernii, la Berlin, în limba franceză. ● Aura Buzescu și George Vraca repetă, la Teatrul Național din București, Romeo și Ju-lieta. ● Mihail Sorbul a pre-dat primei scene a țării co-media Coriolan Secundus (text

ce va fi găsit de presă vag licențios!). Regizorul Soare Z. Soare îi are în vedere pe actorii Ana Luca, Alexan-drina Gusty, R. Bulfinski etc... Unde e succesul Patimei ro-șii? ● Tănase trimite Ram-peii bezele de la Oradea, Arad, Carei... Turneul e în plin succes. Se putea altfel, cu Natalița Pavelescu, Tă-nase, Giugaru, Lizica Pe-trescu, Marilena Bodescu? ● Fruntașii scenei bucureștene preferă — în acest octombrie călduros — turneele. În Gara de Nord, vagoanele cu nien-țiunea „turneu” se înmulțesc. N. Soreanu pleacă, zorit, cu Omul de zăpadă de A. de Herz, Maria Filotti și N. Bălțățeanu, cu Zaza, Tony Bulandra și V. Maximilian, cu Omul care a văzut moar-tea de V. Eftimiu, Mișu Fo-tino, Niculescu Buzău, cu piesa boulevardieră Satirul... Deci, acasă, premierele im-portante sînt lăsate pentru mai tîrziu. Capriciile toam-nei...

I. N.